

— Ne sıcak, ne sıcak... Utanmasam çırçıplak soyunacağım!...

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at * Konfor * Leziz yemek

bakımından

En müşkilpesent yolcuları

dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına

muntazaman seferler..

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube
ve Ajansımız emrinizdedir.

beyaz sabun yerine
kremli

PURO

KULLANINIZ

PURO

GÜZELLİK VE
CAZİBENİZİ
ARTTIRIR

PURO

100 de 100 saftır

BÜTÜN
AĞRILARA
KARŞI

KİNİNLİ

GRİPİN

4 SAAT ARA İLE
GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR

ÜÇ KATLI EV

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

ikinci Baskısı Çıktı

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:

ŞAKA Matbaası

Telefon

21811

Akbaba

Sayı: 70 — Cilt: 3 — 16 TEMMUZ 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

S. 70, C. 3, 16 Temmuz 1953

Güzelimiz

Güzelimiz Amerikada beğenilmiş. Amerikaya güzel beğendirmek, uçak, otomobil beğendirmekten bile güçtür. Çünkü Amerikalı, bir ırkın adamı değil, çeşitli kanların karıştığı yeni ve güzel insan örneğidir: Gözünde İngiliz yeşili, burnunda Yunan çizgisi, hattâ dişlerinde zenci sedefi...

Seçim gecesi, Spor ve Sergi Sarayında bütün güzellerimiz, kalabalık bir hakem heyetinin zevk inbiğinden damla damla süzüldüler.

Ayten Akyol'a birinciliği kazandıran neydi dersiniz?.

Güzeldi elbet. Hafif bir Tanrı fiskesinin, ucunu havaya kaldırdığı burnu güzeldi. İçi pembe bir bahar şefağiyle aydınlanmış ağzı güzeldi. Dişleri, saçları ve süzgün boyu güzeldi.

Fakat, bütün bunlardan başka, onda ayrı bir şey, yalnız bizim olan bir şey vardı ki, Amerikayı saran büyü işte odur!

Yalnız bizim olan şey!...

Bu, eski Türk ailesinin havasıdır. Bu havada, kimya sanayiinin şişelere hapsettiği pahalı kokular değil, eski Edirnenin mis sabunları ve kırlarımızın lâvanta çiçekleri tüter.

Ayten Akyol, Amerikan kolejini bitirmiştir. Fakat o, kafasını mektebe verirken, kalbini aile yuvasında bırakmayı unutmamıştır.

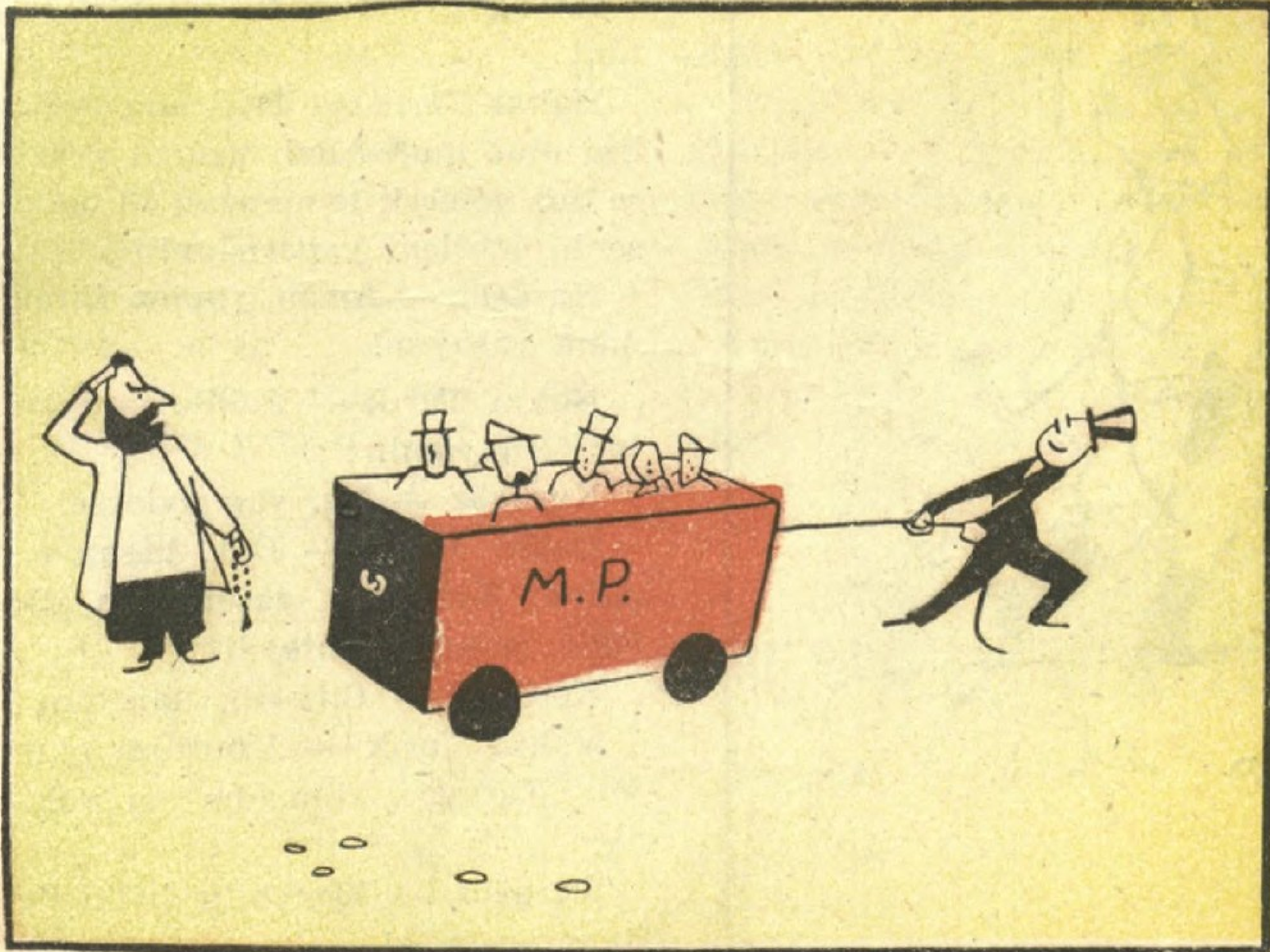
Onun gözbebeklerinde ninelerimizin masum bakışı gülümsüyor, Hollywood'un seksapeli değil.

Rakipleri, vücut ölçüleriyle belki onu mağlûp ederler. Fakat o, manevî güzelliğiyle Amerikada, Kore yiğitlerinin hemşirelerine lâyık bir zafer kazanıp gelecektir.

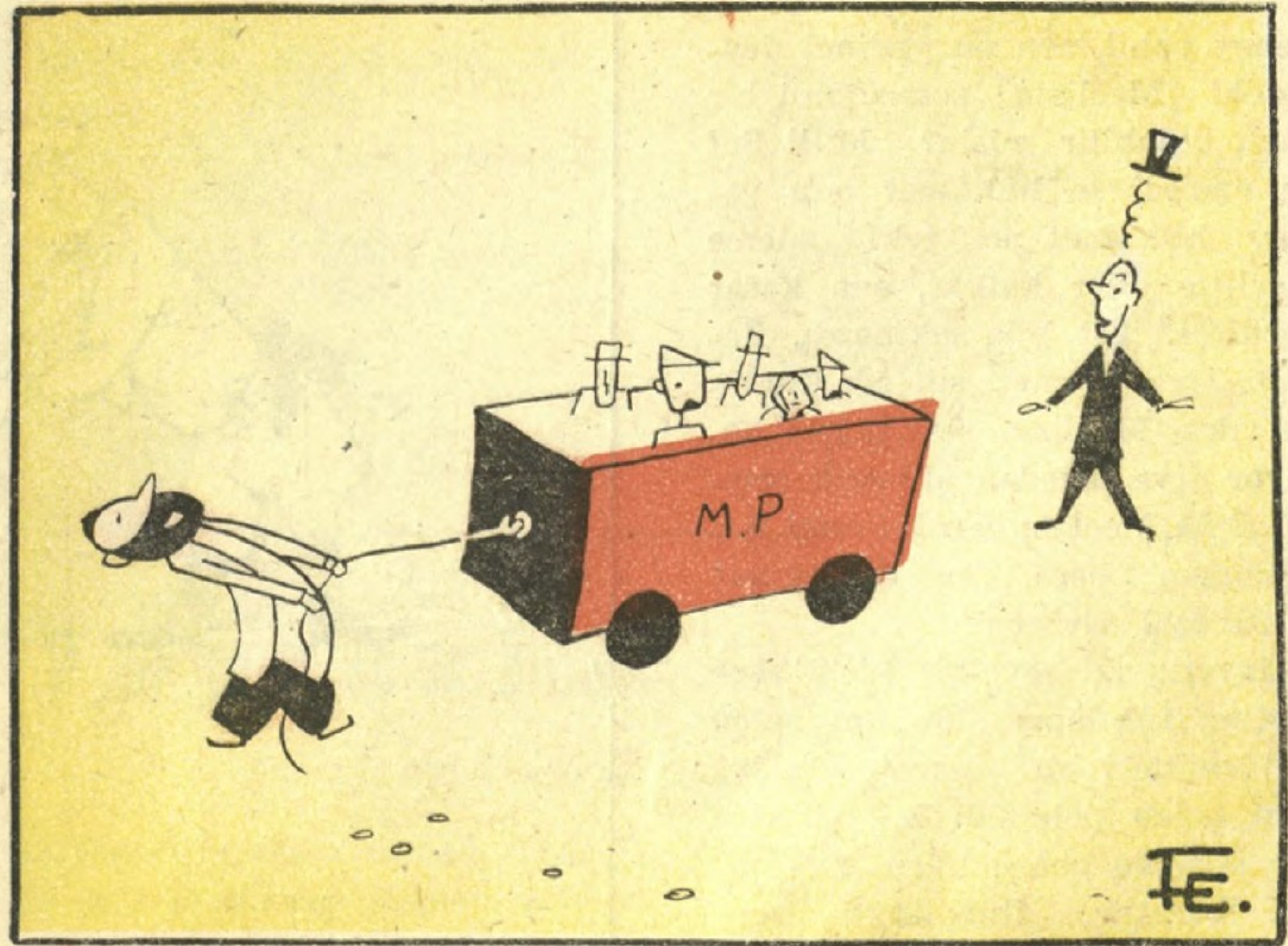
Yusuf Ziya ORTAÇ

Şükrü Baban — Vallâhi sana benden daha çok yakıştı Yalman!.

Bir ileri...

Bir geri...

303

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

ON YEDİNCİ FASIL

(Karagözün feryadı üzerine, matbaadaki her kapıdan bir baş uzanır. Muharrir, müsahhih, muhabir, fotoğrafçı, ressam, makinist, mürettip, kahveci Karagözle Hacivata şaşırmış gözlerle bakarlar. En sonra Hakkı Tarık Us görünür. Koltuğunda bir dosya, gözlüğü alnına kaldırılmış, yüzün de öfkeli bir hal.)

Hakkı Tarık — Şimdi ne olacak bakalım? Jübile hesabını şaşırdım. Bu vatandaşların hakkını kim ödiyecek? Size kaç defa söyledim: Gürültüyü sevmem!

Her gün, bu yaşta bu merdivenleri niye çıkıyorum? Gürültüden uzaklaşayım diye! Yoksa, ben de Ethem İzzet Benice gibi cadde üstünde matbaa kurmasını bilirdim. Hem de çok şükür vaziyetim de müsait! Gazetenin satışı yetmese bile Ankarada portatif evlerimin kirası yeter. Sebebi? Gürültüyü sevmem!

Bu merdivenleri bu kadar masraf edip neye yaptırdım? Herhalde Halit Fahri Ozansoy'un: «Ne oldu seksen ayak merdivenli prese polis?» şiirine nazire olsun, diye değil! Plânı kafamdan çıkan bu içiçe kapılar nedir? Neye ziyaretçilerin arayıp bulamıyacağı bir yere girip saklanıyorum? Çalışırken kimse gelip dırdır etmesin diye! Çünkü gürültü sevmem!

Gürültüyü sevmediğim için gençliğimde öğretmenlikten istifa edip gazeteci oldum. İyi mi ettim, fena mı? Artık orasını Allah bilir? Gürültüyü sevmediğim için Ahmet Eminle ortaklığımı bozup ayrıldım. Bunda herhalde iyi ettim. Çünkü Yalman kavgacı, gürültücüdür. Birisiyle tartışmadan edemez. Gürültüyü sevmediğim için milletvekilliğini kardeşim Asım Us'a bırakıp Meclisten ayrıldım.

Bir ses — Tarık bey, yedinci devredeki ara seçimlere kaç defa adaylığını koydun ama!..

Hakkı Tarık — Kim o gafil? Behey cahil, sen on yedinci devredeki Meclisin sessizliğini bir daha bulabilir misin? Millî Şef ne emrederse hükûmet onu yapar, hükûmet ne teklif ederse Mecliste eller kalkar, ona karar verilirdi? Çıt bile çıkmazdı. Zavallı Ziya Gevher, sık sık kürsüye çıkıp Meclisin sessizliğini bozuyor diye listeden atılmadı mıydı? Öyle Meclise can kurban! Şaşırtmayın beni, ne diyordum? Gürültüyü sevmem!

Hayatta iki şeyi bir türlü sevemedim: İnkılâpçı olduğum halde majüskülleri bir, gazeteci olduğum halde polemiği iki! Çünkü, her ikisi de bence kuru gürültüden ibarettir. Gürültüyü sevmem!

Gürültüyü sevsem, Sedat Simavî gibi başmuharrir olamaz mıydım? Geçen gün «Araba vapuru» diye bir siyasî başmakale yazmış, onunla övünüyor! İstesem ben de «Pazar kayığı» diye bir baş yaziylé cevap verir, onu hapt edebilirdim, gazetem var, kalemim var, matbaam var, neye yazmıyorum? Neye siyasî münakaşalara girmiyorum? Sebebi meydanda: Gürültüyü sevmem! O kadar gürültüyü sevmem ki, Rotatifi gürültü ediyor diye durduruyor, fazla gazete bastırmıyorum. Sanki istesem «Hürriyet» kadar gazete basamaz mıyım? İki misli basarım. Satamasam bile, ne yapar yapar, yine onları kârlı bir şekilde kullanırım. **(Cebinden bir küçük not defteri çıkarır.)** Bu defter bende oldukça sırtım yere gelmez. Gazeteciliğin bütün sırrı bu defterdedir. Ama, istemiyorum! Neye? Gürültüyü sevmem!

Soruyorum size, çirkin bir adam mıyım? Hadi İzzet Melih kadar çıtkırıldım ve kibar bir salon adamı,, Mahmut Esat Karakurt kadar karayağız ve yavuz bir erkek olamasam bile Ahmet Eminle her zaman boy ölçüşebilirim. Bir çok kadınlar gözlerimin tatlı ve munis bakışını beğeniyor! Bir çokları da yanağımdaki kurşun yarasına, yüzüme bir kahraman cazibesi veriyor, diye bayılıyor!. Neye bekâr kaldım? Gürültüyü sevmem!

Söyleyin bana: Aranızda «Hakkı Tarık Us, neredeysen meydana çık!» diye gürültü eden kimdir? Onu Rasim Us'un gazetesine atıp sürüm sürüm süründüreceğim!

Hacivat — Hakkı Tarık Us, kusurumuzu affet biziz!

Hakkı Tarık — **(Dikkatlice bakarak)** Ay,, Hacivat Çelebi sen misin? Bunca yıllık ahbaplığımıza rağmen Karagözle sen ha?

Hacivat — Kusura bakma, başımız dara geldi, seninle konuşalım diye geldik. Çok aradık. Bulamayınca Karagöz «nerdesin?» diye bağırdı.

Hakkı Tarık — Gelin peşimsıra!

Karagöz — Ulan Hacivat, peşini bırakmıyalım, izini kaybettik mi gitti gider, ha!

(Hakkı Tarık Karagözle Hacivadı matbaadaki çalışma odasına götürür. Her taraf kitap, defter, gazete koleksiyonu dolu. Hepsi de toz içindedir. Pencereden hafif bir ışık sızar. Tarık Us, yazı masasına geçer, onlar da karşısındaki koltuklara otururlar.)

Karagöz — Sormak ayıp olmasın ama, burası neden bukadar toz içinde? Matbaanın hademesi yok mu?

Hakkı Tarık — Ne söylüyorsun Karagöz Çelebi, temizlenirken maazallah bir kâğıt parçası kaybolsa, bir daha yerine konamaz. Bunların hepsi tarih, hepsi vesika! Bunlara dokunulamaz! Anlatın bakalım, derdinizi!

Hacivat — Biz Karagözle Ankaradaki Halk partisine gidip Genel başkanın elini öpmek, sonra da bu seferki seçimlerde mebus olmak için partiye girmek istiyoruz!

Hakkı Tarık — Mebus olmanız kolay ama, Genel başkanın elini öpmeniz güç!

Hacivat — Neden ?

Hakkı Tarık — Defter dolmuş. Yenisi açılıncıya kadar bekliyeceksiniz!

Hacivat — Deftere kaydolmak mı lâzım?

Hakkı Tarık — İlk önce defteri mahsusa imza edecek, sonra da kabul edilirse el öpeceksiniz. Eski Cumhurbaşkanlığı devrindeki âdeti bozmadılar.

Hacivat — Hele gidelim de bir çaresini buluruz!

Hakkı Tarık — Öyleyse benden istediğiniz ne?

Hacivat — Ankaraya gitmek için paramız yok, bir yolunu bulup bedava tarafından bizi Ankaraya göndermeni ricaya geldik.

Hakkı Tarık — Düşünelim! Bir kaç gün önce gelseydiniz kolaydı. Sizi Halk partisi 10 uncu kurultayı delegeleri arasına katıp yollardık. Yemek içmek bedava. Yatacak yer hazır, Bütün zahmetiniz, Genel başkanı gördükçe alkışlamaktan ibaretti.

Karagöz — Kolaymış, yapardık!

Hakkı Tarık — Yapardınız ama kurultay dağıldı. Mademki böyle bir fikriniz vardı, vaktile neye gelip beni görmediniz?

Karagöz — Ne bileyim, akılsızlık, daha doğrusu ihtiyarlık!

Hakkı Tarık — Söz aramızda, altmış dokuza ne zaman basıyorsun? Temmuzun 12 sinde mi, 13 ünde mi?

Hacivat — Gördün mü, Karagöz, ben sana her şeyi bilir demedim mi?

Karagöz — Pek farkında değilim!

Hakkı Tarık — Farkında değilim olur mu? Allah kısmet ederse ben gelecek temmuzun 13 ünde senin jübileni yapacağım!

Karagöz — Aman, yapma, biraz daha yaşayım!

Hakkı Tarık — Jübile yaşıyanlar için yapılır!

Karagöz — Ha, yap öyleyse!

Hakkı Tarık — Dur, hesap edelim: Karagöz gazetesinin ilk çıkışı hangi tarihteydi?

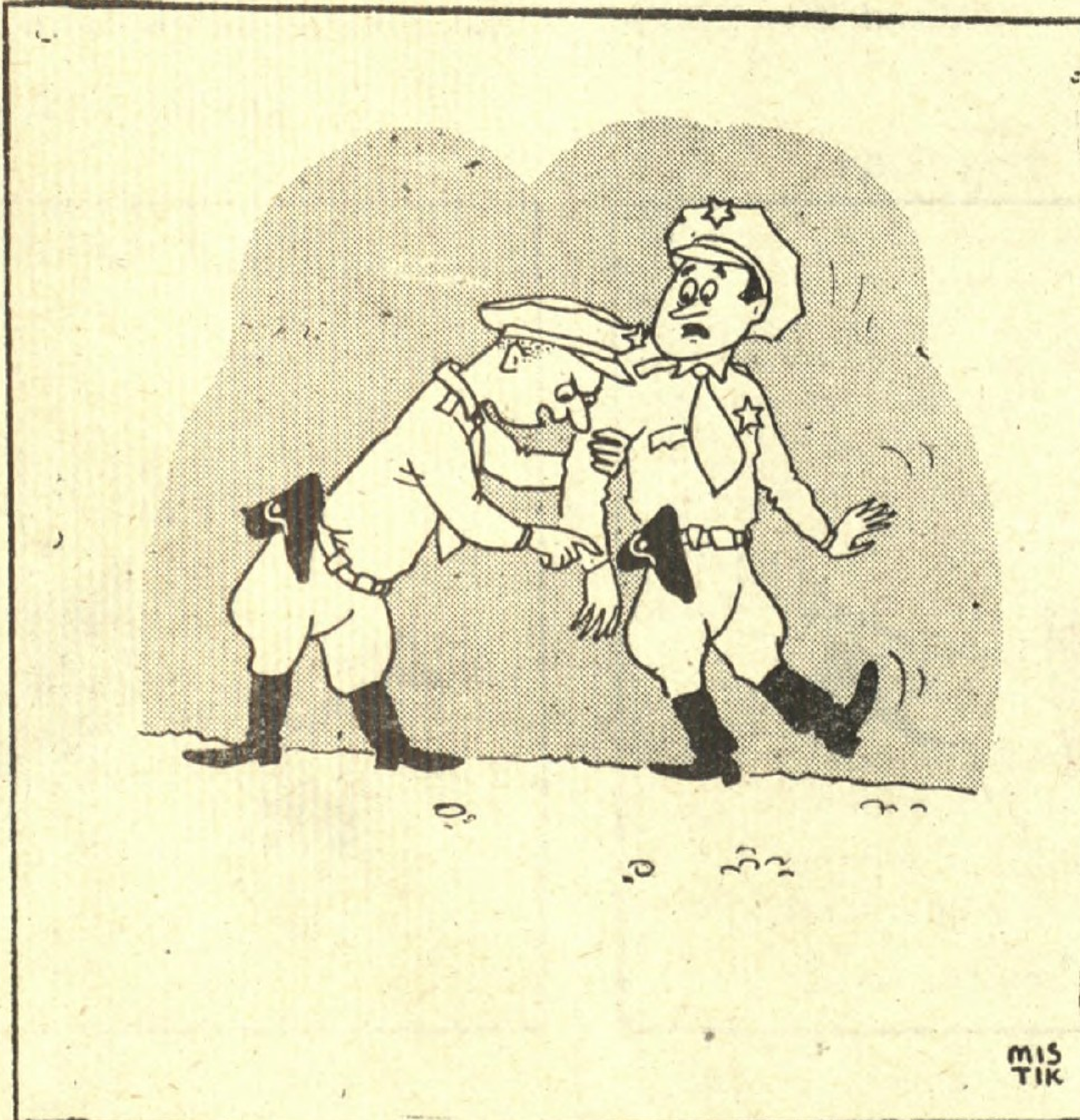
Karagöz — Bilmem, unuttum!

Hakkı Tarık — Unuttum olur mu, Karagöz, bunadın mı yoksa?

Karagöz — Kim bilir belki de bunamışımdır!

Hakkı Tarık — Gazetenin ilk sahibi Mahmut beyi hatırlıyor musun? Hani Bahriye muhasebecisiydi. Ressam, karikatürist, ga-

Gazetelerden : BİR POLİS İKİ KİŞİYİ VURDU..

— Silâh taşıyorsun ha... Yürü karakola!..

TRANSFER AYI BAŞLADI (Gazeteler)

Son gol!..

yet şişman olduğu için Fil Mahmut bey derlerdi!

Karagöz — Biraz hatırlıyorum!

Hakkı Tarık — Ondan sonra Mahmut Nedim bey yerine geçti. İdare memuru Kosti efendiyi de hatırlıyor musun?

Karagöz — Onu hatırlıyorum, yaman adamdı!

Hakkı Tarık — Karagözün İş Bankasına geçişini. Akagündüzü!

Karagöz — Yahu, neler biliyorsun?

Hakkı Tarık — Daha neler bilirim, Karagöz Çelebi ama, bütün bildiklerimi söyliyemem!

Hacivat — Kuzum, Tarık beyciğim, önce şu bizim Ankaraya gitmek işini halledelim!

Hakkı Tarık — Ben de bunun için bu eski defterleri karıştırıyorum ya... Bakalım size birer sarı kart alabilir miyim?

Karagöz — Karantinaya mı gideceğiz? Alırsam ne olacak?

Hakkı Tarık — Tenzilâtlı tarifeyle gidersiniz!

Karagöz — Yok, yok, bedava tarafından olsun!

Hakkı Tarık — İcap ederse, iki üç ay hapiste yatmaya katlanabilir misiniz?

Karagöz — O neden?

Hakkı Tarık — Ustaoğlunun dâva ettiği gazetelerin mesul müdürlüğünü düşündüm de...

Hacivat — Aman iki gözüm, bizim hapiste yatacak halimiz var mı?

Hakkı Tarık — Ankara radyosunda monoloğ söyler misiniz?

Hacivat — Mümtaz Faik Fenik varken bizi kim dinler?

Hakkı Tarık — Halk sandığından size ikişer yüz lira borç para aldırayım, onunla gidin!

Karagöz — Borcu sonra kim ödiyecek?

Hakkı Tarık — Ödemesi pek âdet değildir ama, öderseniz yine siz ödiyeceksiniz!

Karagöz — Tehlikeli iş, istemeyiz!

Hakkı Tarık — Köylü partisine delege seçilin!

Hacivat — Halk partisine gireceğiz, olmaz, **(Kapı vurulur. İçeri idare memuru girer.)**

İdare memuru — İade kamyonu Ankaraya gidiyor. Bir diyeceğiniz var mı?

Hakkı Tarık — Dur, biraz... **(Düşünür)** Neye iadeleri İstanbulda sattırmıyorsun, yol masrafına yazık!

İdare memuru — Büyük baskı yapan gazetelerin iadeleri piyasayı tıkadı. Bizimkini kimse almıyor. Yine en kârlısı Ankarada satmak!

Hakkı Tarık — Öyleyse söyle şoföre, yanına iki kişi alacak, onları Ankaraya bırakacak! **(İdare memuru çıkar)** Hadi, işiniz oldu, hakkınızı helâl edin!

Karagöz — Allah razı olsun ama, o niçin?

Hakkı Tarık — Kamyon seferi bu! Yolda başınıza ne geleceği belli olmaz!

(Karagözle Hacivat teşekkür edip ayrılırlar. Bir müddet sonra tekrar kapıyı açıp içeri girerler.)

Hakkı Tarık — Hayrola, tekrar neye geldiniz?

Karagöz — Gelmedik, yolumuzu şaşırdık.

Hakkı Tarık — **(Zile basıp hademeyi çağırır)** Misafirlere yol göster!

— On yedinci Faslın sonu —

AKBABACI

MAZERET

Nişanlısından ayrıldığını duyunca arkadaşını teselli etti:

— Yazık, çok güzel kızdı doğrusu. Ama ayrıldığına göre her halde mühim bir kusuru olmalı.

— Evet, dedi arkadaşı, evlenmek istiyordu...

○

KAZA ESERİ

Asistan, operatörün odasına girdi:

— Efendim, dedi, son gelen hasta çorba içerken gümüş kaşığı yuttu. Ameliyat ettik ama kurtaramadık...

Doktor başını salladı:

— Ne yapalım? Dedi, ben idareye vaziyeti anlatırım, yeni bir kaşık temin ederiz...

○

SEBEBİ

Davetten çıkıyorlardı. Bir kadın öbürüne sordu:

— O sarışın gencin adı ne kuzum?

— Bilmiyorum ki...

— Nasıl olur? Hep yavrum diye konuştun ya...

— Bilmediğim için öyle diyordum ayol, anlasana...

Akbaba, s.70, C.3, 16 Tem. 1953, s.5

Takvimden Yapraklar

KURULTAYDAN RAPOR

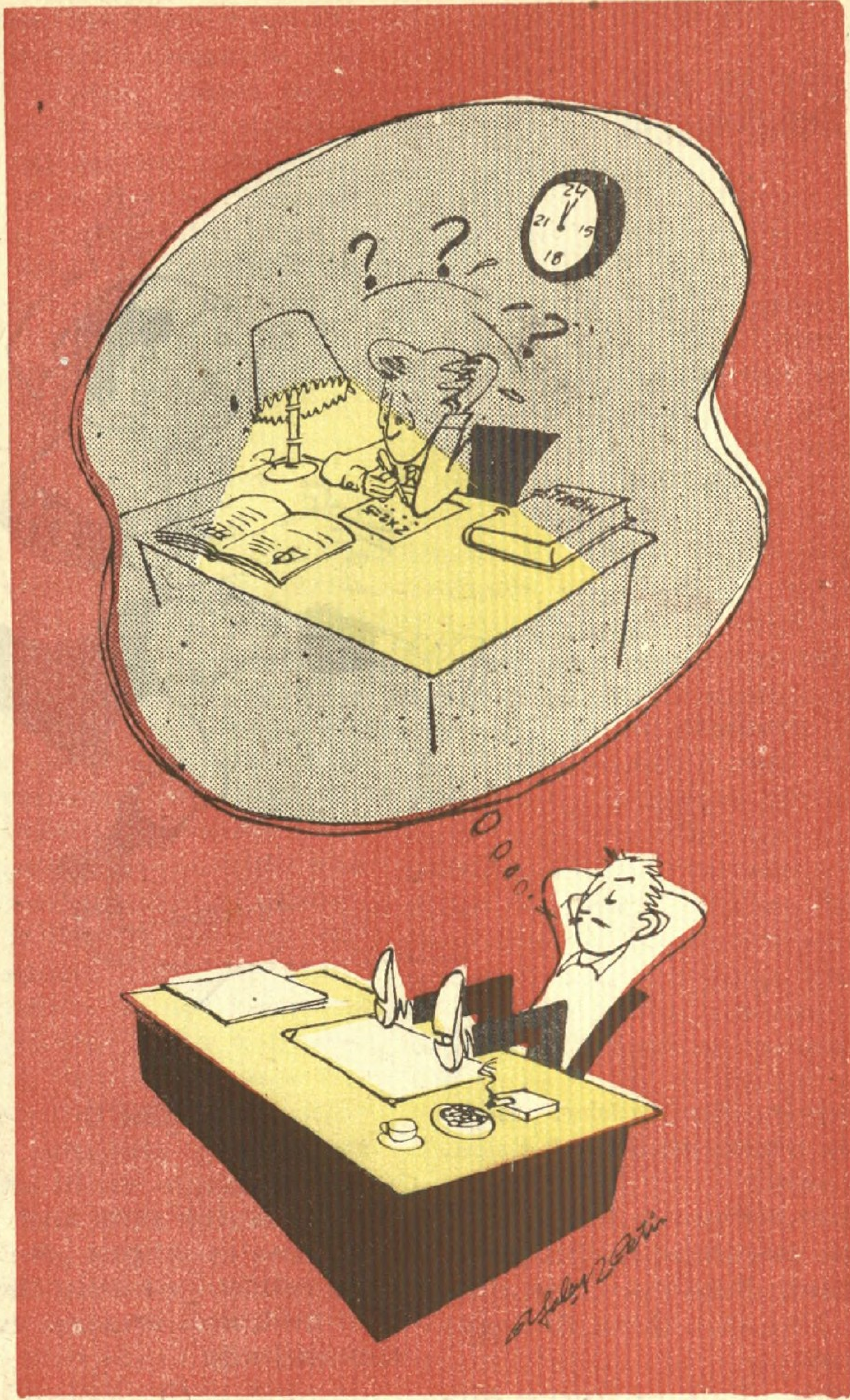
Başkan İnönüyle bir çatışma,
Kasım Gülek'in meyanesinde...
İnsanca kayıp filân şükür yok,
Herkes: «Yaşasın!» teranesinde!

PARTİLERİN KIYAFETLERİ

Cübbe-vü destâra hasret kaldı Millet Partisi,
Zevk-ü şevkinden Demokrat, raks için fistan giyer!
Başlarından eksik olmaz, eski millî şefleri,
Eskisinden bozmadır hep, Halkçı tornistan giyer!

Orhan Seyfi ORHON

305

ACI HATIRALAR!..

Kavgalarımız

Biliyor musunuz, bir kitaba «Kavgalarım» ismini, Hitlerden kırk yıl evvel bir Türk kalemi koymuştur: Hüseyin Cahit Yalçın'ın edebiyat münakaşalarını bir araya toplayan cildin adı «Kavgalarım» dır.

Demek Almanyada politika, fakat bizde güzel sanatlar bile kavga konusu!

Hayır... Kavgayı güzel ve asîl fikir mücadelesi mânasına almayınız. Türk basınında kavga, küfürle başlar, küfürle biter. Hattâ, bazı da dayakla!

Arapça istiyen Urbana gitsin,
Acemce istiyen İrana gitsin,
Frengîler Frengistana gitsin,
Ki biz Türküz, bize Türkî gerektir
Bunu fehmetmeyen eşşek demektir!

Kıtasının öfkeli milleîyetcisi Lâstik Sait beyi, merhum Ahmet Mithat efendinin, dev vücudü ve koca sakaliyle, elinde sopa, Babıâli yokuşunda nasıl kovaladığını görmemişsinizdir ama, duymuşsunuzdur elbet!

Tasviri Efkâr başyazarı Velit Ebüzziya ile Falih Rıfkı Atay arasındaki kalem kavgası da, yine bizim meşhur yokuşumuzda tekme ve yumrukla sona ermişti:

Şimdi, 63 ilimizden birinde vali olan eski bir gazeteciyi, Büyük Millet Meclisi koridorlarında, Urfa mebusu Ali Saip merhum tokatlamıştı galiba!

Ne yapalım, o zamanlar parti kongreleri olmadığı için, muharrirlerimiz, böyle arasıra ve tek tük dayak yemekle kalıyorlardı!

Benim hatırladığım büyük basın kavgalarından biri, Yakup Kadri Karaosmanoğlu ile İsmail Müştak arasında geçmiştir: İki usta kalem, Ciyrano de Bergerac'ın kılıcı gibi maharetle dövüşmüş ve sövüşmüştü!

Tevfik Fikret - Mehmet Akif kavgası, hiciv edebiyatımızı zenginleştiren sayılı çatışmalardandır.

Safahat şairinin:

Hiç utanmaz, protestanlara zangoçluk eder!

Diye sevdiği Rübab-ı Şikeste şairi:

Dîn-i hak, bence bugün dîn-i hayat,
Sen ne dersin buna ey Molla Sırad?.

Mısraının son iki kelimesiyle, hasmının alnına, edebiyatımızın hafızasından hâlâ silinmeyen bir damga vurmuştu!

Falih Rıfkı - Yakup Kadri ve Süleyman Nazif - Cenap Şehabettin kavgası da matbuatımızın mahkemelik sövüşmelerinden biri dir. En iğrenç hakaretlerin bile,, zekâ ve sanatla nasıl güzelleşebileceğini o zaman görmüştük. Bir kaç cümlelik, bir kaç mısralık

İsterim

Ne fırtına, ne tipi, ne de ayaz isterim,
Mümkün olsa her sene dört mevsim yaz isterim!

Zevkimden pek memnunum gönül oyunlarında:
Bugün esmer isterim, yarın beyaz isterim!

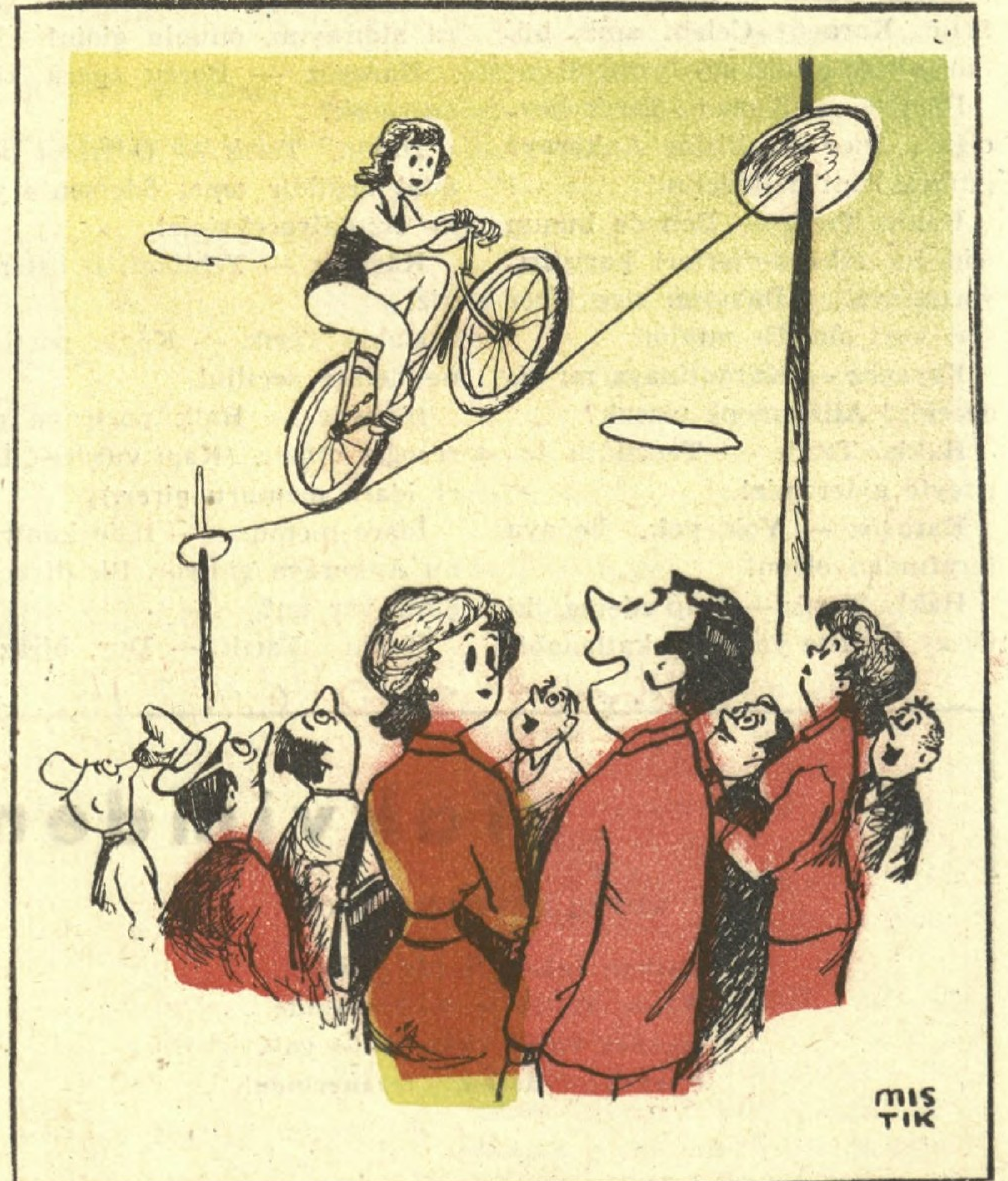
Hoşlanmam kendisini dirhem dirhem satandan,
Ne fazla naz isterim, ne de niyaz isterim!

Edebiyat bahsinde hiç bir isteğim yoktur,
Sanmayın Yahya gibi her gün piyaz isterim!

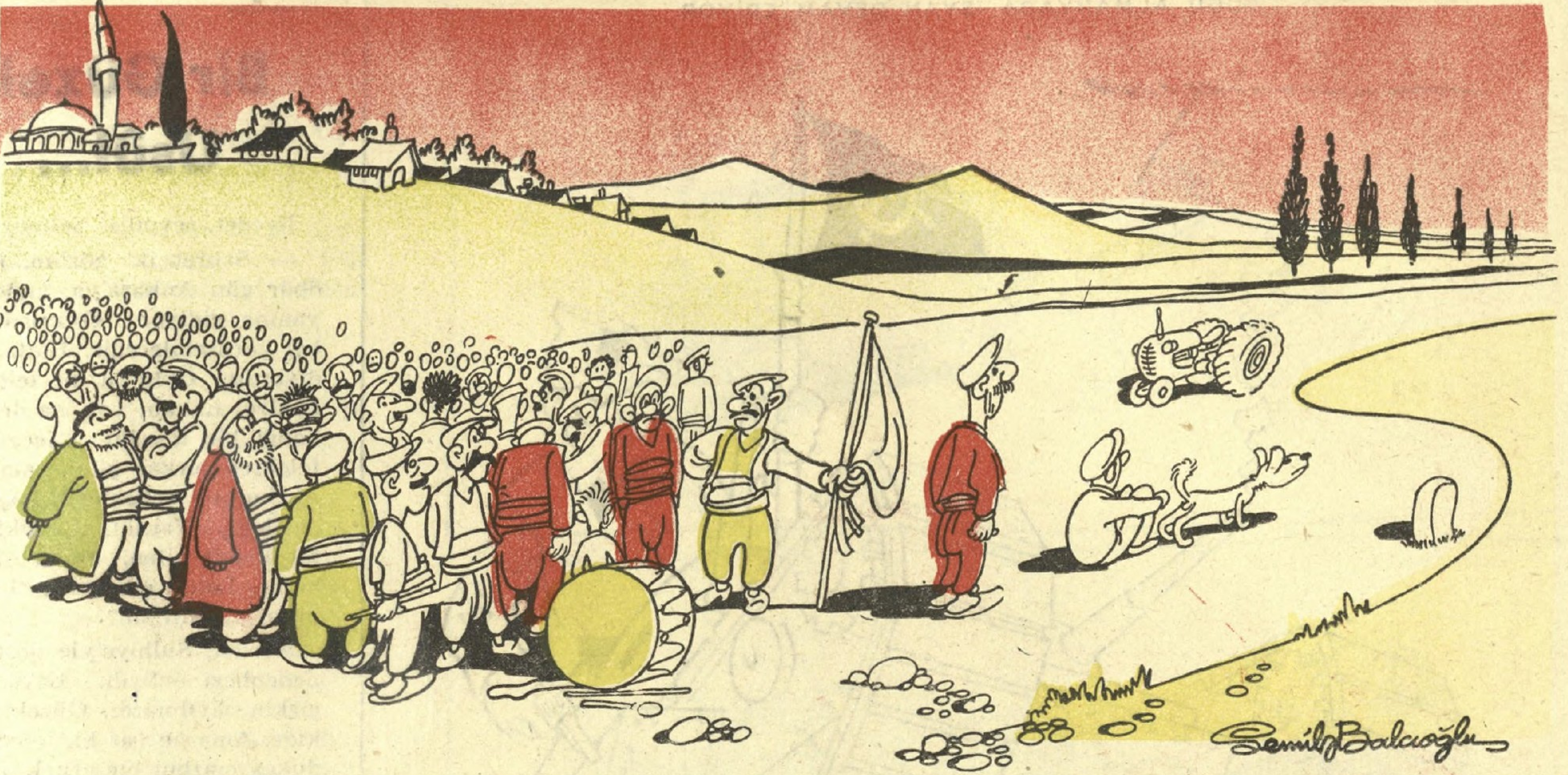
Dün, doktor (İhsan Şükrü) bana: «Meyva ye!» dedi,
Her güzelden şeftali, turunç, kiraz isterim!

Hayır, hayır.. İstemem bunların hiç birini,
On sekiz yaşlarında bir yaramaz isterim!

ÇİMDİK

— Hıh bu da marifet mi? Caddeye çıkıp dolaşsın da göreyim onu!

— Allah, Allah, Bakan geliyormuş... Halbuki burada ne zelzele oldu, ne de sel bastı!..

misal mi istiyorsunuz?. Hayır!.. Ceza Kanunundan korkarız!

Haaa, az daha unutuyordum: Ya Hüseyin Rahmi Gürpınar - Ali Naci Karacan münakaşası? Onların söğüşmesi, gazete ve mecmua sütunlarına sığamamış da, karşılıklı hakaretlerini, birbirlerinin kafasına kalın kitaplar halinde fırlatmışlardı: «Cadı çarpıyor» ile «Feth-i meyyit» bu iki ciltlik küfürün adıdır.

Ali Naci dedim de aklıma geldi: O, kavga edebiyatımıza duvar ilânını getiren adamdır.

Halk Partisi - Serbest fırka boğuşmasında, daima olduğu gibi, Karacan, çıkardığı İkdam gazetesinde iktidarı tutmak dirayetini göstermişti. Arif Oruç merhum da muhalefeti tutmak gafletini!..

Bir sabah, evden çıkınca ne gördüm bilir misiniz? Bütün İstanbul sokakları dört renkli bir duvar ilâniyle donatılmış: Arif Oruç'un kafası ve altında şu satırlar:

Vatan haini Arif Oruç
Yarınki İkdam gazetesinde
okuyunuz!

Galiba, o gündenberi, politikada muhalefet, Ali Nacinin kalemiyle «Vatan haini» damgasını yemiştir!

Ahmet Haşim'le Burhan Felek-in, mahkemede, Göl saatleri şairinin tarziyesile biten kavgası, Peyami Safa'nın sayılamıyacak kadar çok ve müthiş çatışmaları, sayfalara sığmaz.

Falih Rıfkı Atay'ın, şimdi inkılâp arkadaşı olan Ahmet Emin Yalman.'a Ulus sayfalarında vurduğu damga ise bir, iki, üç değil, tam beş tanedir!

Ne damgası mı?..

Sorduğunuz suale bakın... Falih Rıfkı bu, karşısına çıkana «Vatan haini» nden aşağı damga vurur mu hiç!

Şimdi, iki günlük gazetemizde iki kalem, hayır iki kalem de değil, iki taraf, kalemleri ve fırçalariyle birbirlerine sövüyorlar. Kabahatın samur kürkü gibi, birinin çıkarıp öbürüne giydirdiği tek suç var: Kürtlük!

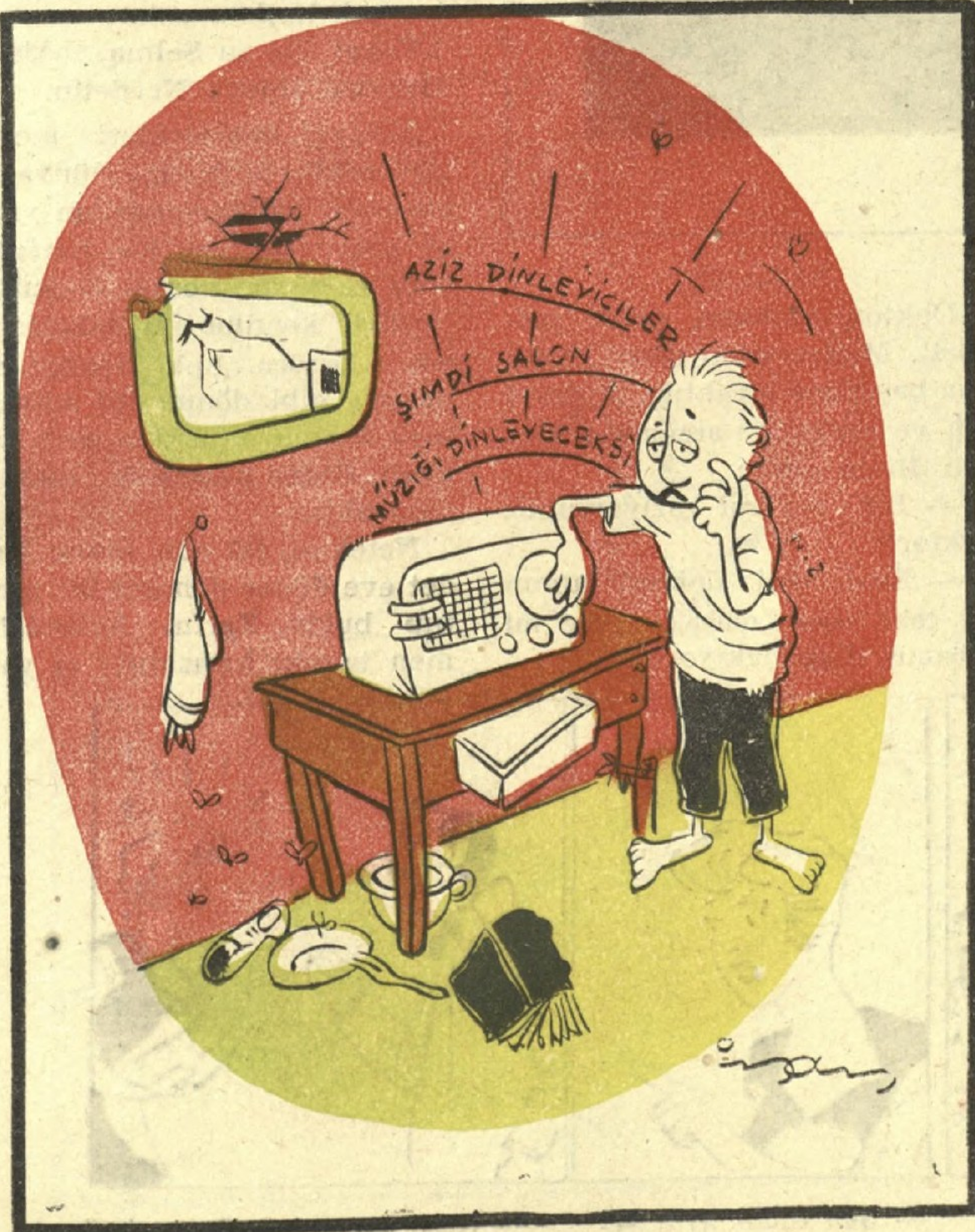
— Sen vaktile Kürt teâli cemiyetini kurdun!.

— Hayır, asıl sen Kürtlere istiklâl verilmesini istedin!..

Size doğrusunu söyliyeyim mi: İnsan bunları okurken kime dönüyor, bilir misiniz?

İki dâvacıya da ayrı ayrı: «Hakkın var» diyen Nasreddin Hocaya!.

ÇİMDİK

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

CENNET

Bir misyoner bir Hintliyi hak dinine sokmağa çalışıyor, ona Cennetin güzelliklerini, saadetlerini ballandıra ballandıra anlatıyordu:

— Cennetin yeşil bağları, bahçeleri, çeşit çeşit meyvaları, akar suları, Hurileri, Gelmanları ve buna benzer daha neleri var.

Hintli bir türlü inanamıyor, başını iki yana sallıyarak:

— Olamaz, olamaz, olamaz, diyordu.

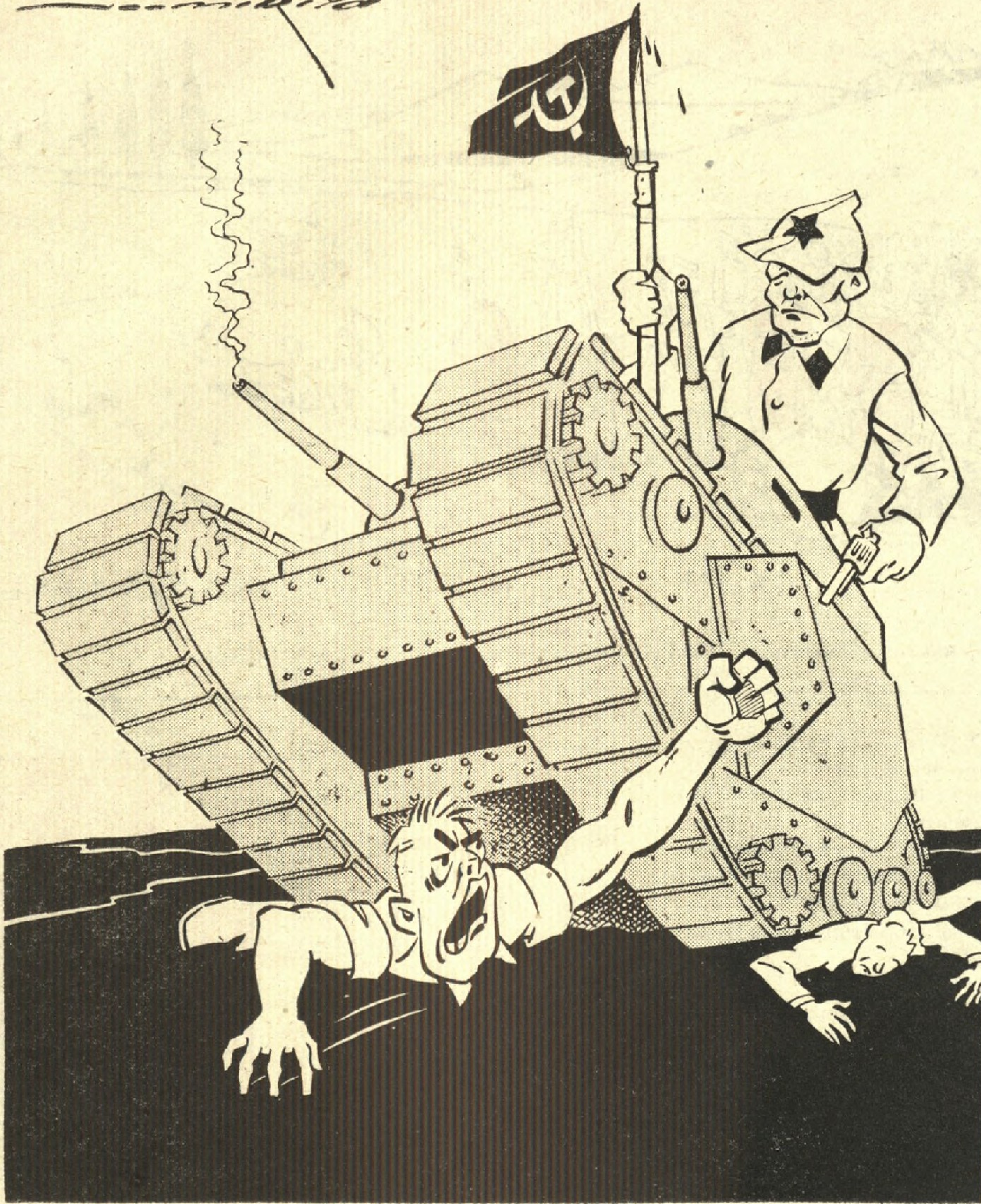
Misyoner nihayet sinirlendi:

— Niçin olamaz? Ne biliyorsun? dedi.

Hintli cevap verdi:

— Olamaz, çünkü Cennet anlattığınız kadar güzel ve mesut bir yer olsaydı İngilizler şimdiye kadar onu on kere zaptetmiş ve bize benzetmiş olurlardı.

DOĞU ALMANYADA İSYAN DEVAM EDİYOR

Doğu Almanya — Hayır!..

Hikâye:

Bir Güzel Usûl...

Necdet, sevgilisi Selmaya:

— Sabret iki gözüm, karım öbür gün Ankara'ya, annesinin yanına gidiyor. O zaman bol bol görüşebileceğiz. Hattâ... diyordu. Öyle ya, ne telefonla kontrol imkânı var, ne de herhangi bir tesadüf. Necdet de, felekten birkaç gün çalacaktı. Ah bu evli erkeklerin kaçamak dertleri .. Yasaktaki zevki onlar kadar bilen, onlar kadar bunun tadını çıkarmağa hevesli insan olabilir mi?

Necdet, Sulhiye'yle dört senedenberi evliydi. Karısı pek çirkin sayılmazdı. Güzeldi belkide. Ama ne var ki, Necdet, oldukça mazbut bir erkek olduğu halde yine de Selma'nın cazibesine kapılmaktan kurtulamamıştı. İşte birkaç ay var ki, kızın etrafında pervane gibi dolaşıyor, onu elde etmeğe çalışıyordu. Bereket, Sulhiyeye bir şey hissettirmemişti. Yoksa, kadın muhakkak onu mahvederdi. Çünkü, Necdet burada hafif bir gururla kendi kendine gözlerini önüne indiriyordu, çünkü Sulhiye severdi onu. Zaten, ne hikmetse Necdette şeytan tüyü vardı galiba ki, her kadının hoşuna giderdi. Hoşa giderdi gitmesine de, sonradan onda iş olmadığını anlarlardı. Malûm ya, kadınlar, karılarına sadık erkeklerden pek hoşlanmazlar.

Fakat ille şu Selma... Aklını başından almıştı Necdetin.

Nihayet bekledikleri mes'ut gün geldi. Sulhiye, dünyadan habersiz, kalktı annesinin yanına gitti. Hesapça bir haftadan önce de dönmiyecekti. Giderken Necdete kendine iyi bakmasını, eve erkenden, tıpkı kendisi evdeymiş gibi dönmesini sıkı sıkıya tenbih etmekten geri kalmadı. Gider gitmez de mektup yazacaktı.

Netekim, iki gün sonra, Necdet eve döner dönmez bir mektup buldu. Zarfın üstünü hemen tanıdı: karısının el yazı-

O BAŞKA

Adam eve gelip sofraya oturacağı sırada çiçeklikte iki soluk çiçek gördü. Hizmetçiye çıkıştı:

— Kim koydu bunları buraya?

— Hanımefendi koydu efendim.

— Ya... öyle mi? Ne güzel çiçekler!...

SÜRAT

Hayvanlardan hangisinin çabuk büyüdüğü konuşuluyordu. Eşref Şefik:

— Balıktan hızlı büyüyen hayvan yoktur... dedi ve sonra izah etti:

— Denize çıkar bir istavrit tutarız, ertesi gün anlatırken o koca bir kılıç olur...

NEZAKET

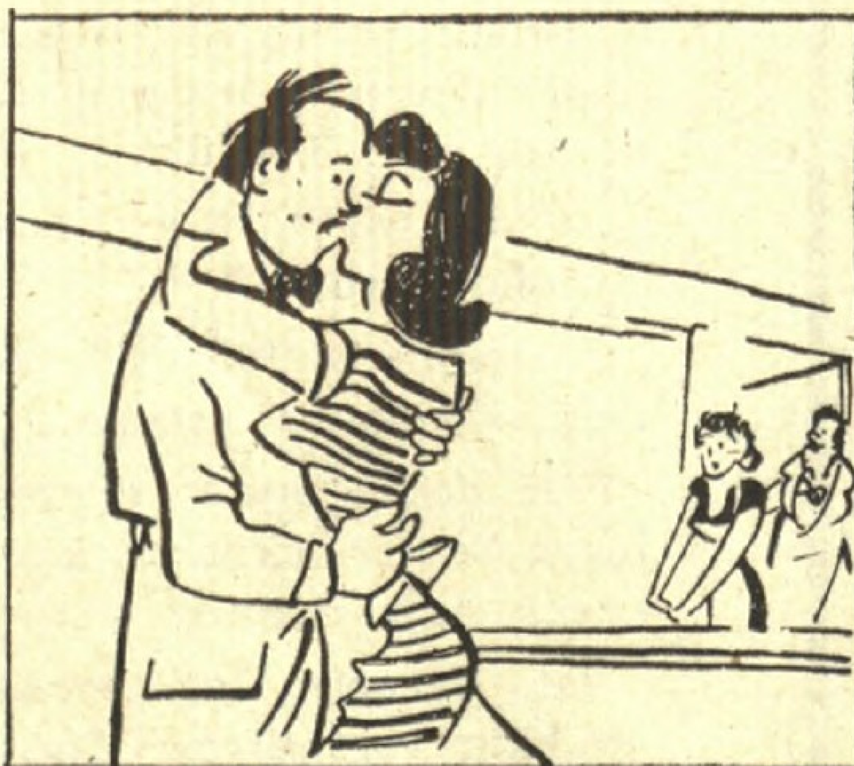
Doktor, hastanın evine gelmişti. Muayeneden sonra, adamın başucuna bıraktığı on lirayı aldı ve yerlerde aranmağa başladı. Hasta sordu:

— Bir şey mi arıyorsunuz doktor?

— Evet, dedi doktor, bunun bir teki daha olacak, yere mi düşmüş diye bakıyorum...

— Bak sevgilim...

— Komşumuz işine giderken karısını nasıl kucaklıyor!..

— Sen niçin ayni şeyi yapmıyorsun?.

— Nasıl yapayım?. Ben o kadını tanımıyorum ki!..

sıydı bu. Sayın Bay... Ne de sinirlendi bu lâfa ya... «Bakalım ne cevherler yumurtlamış» diye zarfı yırttı. Okumağa başladı. Sonra tekrar zarfın üstünü gözden geçirdi. Evet, mektup kendisinin adına yazılmıştı. İmzaya baktı: Sevgili Sulhiyen. Ey?

Birdenbire Necdet'in eli ayağı titremeğe başladı. Benzi kül gibi oldu. Mektubu bir nefeste tekrar gözden geçirdi:

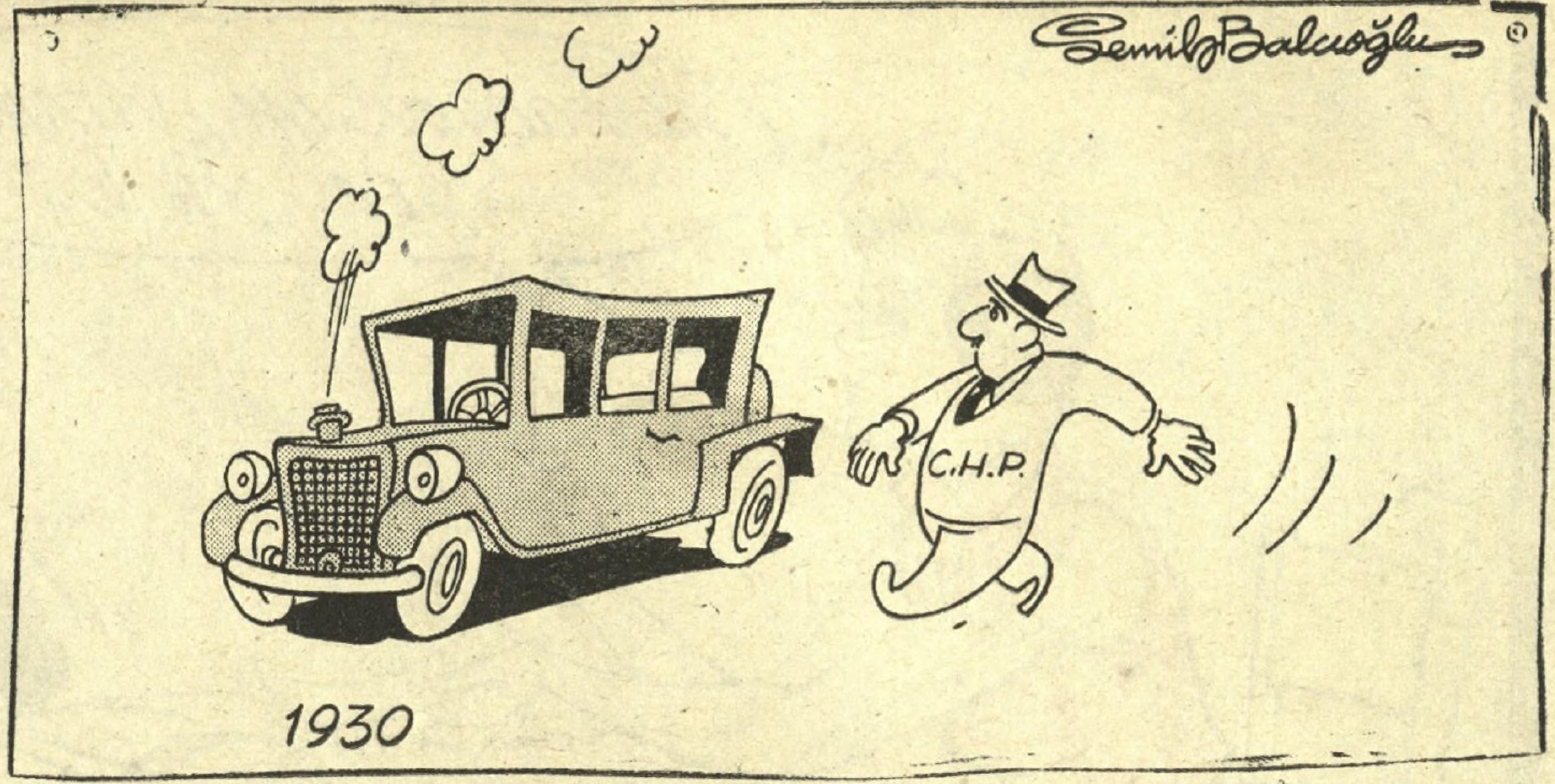
«Biricik Davudum,

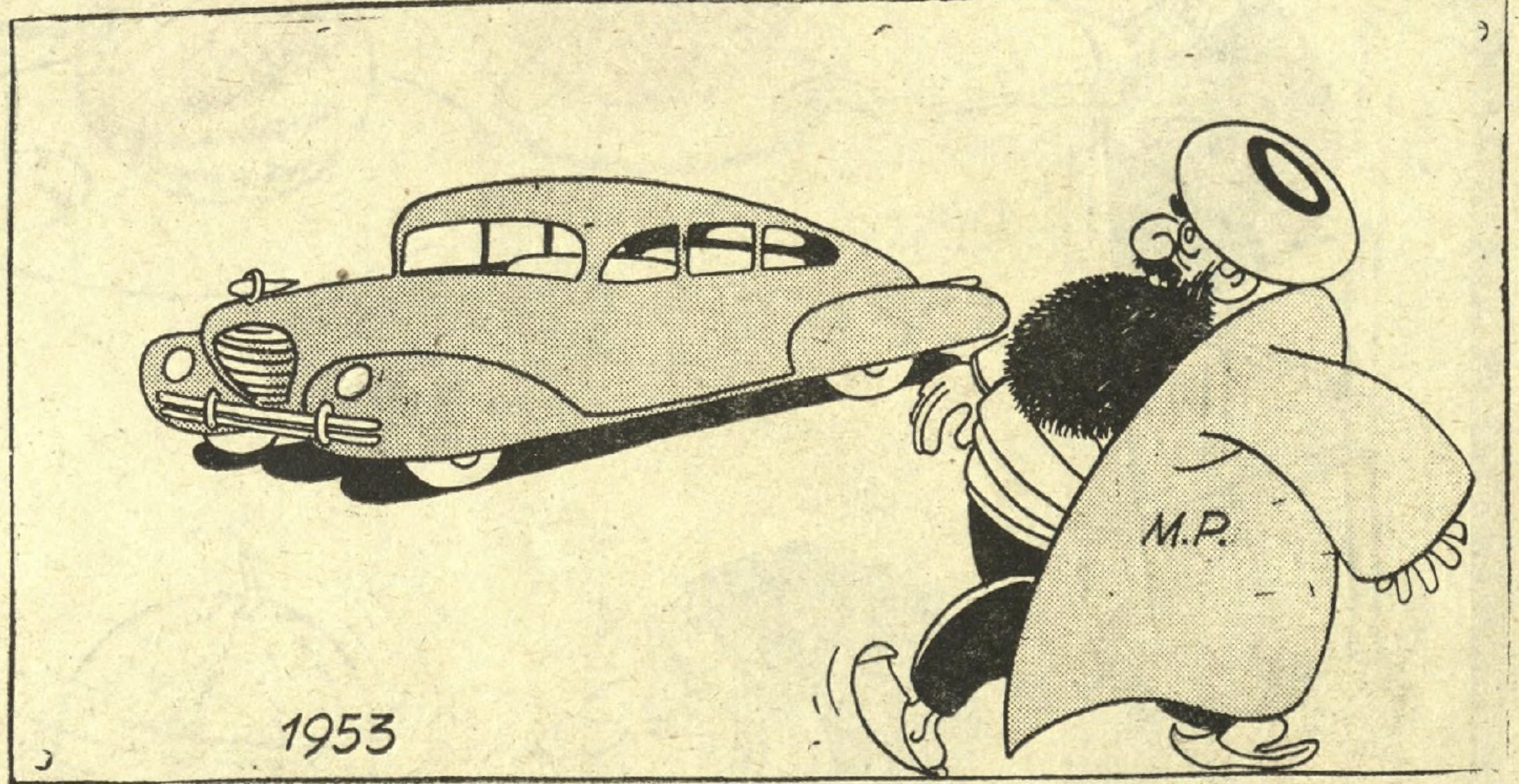
Sağ salim buraya geldim. İki gün nasıl sabredeceğim bilemiyorum. Keşke sen benden evvel gelmiş olsaydın. Bereket, bu mektubumu alır almaz yola çıkacağını biliyorum da sabırsızlığım biraz yatışıyor. Hasretle bekliyorum. Şimdi kocam olacak öküze de birşeyler karalamam lâzım. Ah bu mecburiyetler. Beni bekletme şekerim. Daima senin svgili Sulhiyen».

İlk sersemlikten kurtulur kurtulmaz, Necdet kara kara düşünmeğe başladı. Davut isimli hiç kimseyi tanımıyordu ki, birinden şüphelensin? İhtimâl, Sulhiye, kendisine yazdığı yâveleri yanlışlıkla o herifin zarfına koyup yollamıştı. Neler yazmıştı ona, yani kendisine acaba?

Necdet düşündükçe sinirleniyordu. Aldatılmış koca olmak.. Aman Yarabbi bu ne hazin şeydi. Hiddetten, kıskançlıktan kudurma derecelerine geldi. «O Davut olacak keratayı elbette elime geçireceğim ben.» diye söyleniyor, bir aşağı, beş yukarı dolaşıyordu. O gece ve ertesi gece hiç uyumadı.

Karısının gittiğinin beşinci günü telefonu çaldı: Selma'nın sesi:

YAZISIZ!..

— Maaşallah beyefendi. Allah için tatilimizi güzel kullanıyoruz ya... Ayol senin bu kadar korkak, pısırık, miskin bir herif olduğunu zaten tahmin etmiştim. Geçen gün beni yarım saat boşuboşuna beklettin. Ama artık geçmiş ola, Allahaısmarladık demek için telefon ediyorum...

deyip çat diye kapadı Necdet içinden de, dışından da Selmaya, kâinata küfürler ediyordu. Nasıl da unutmuştu Selma ile randevusunu? Ah şu Davut denilen herif...

Nihayet Sulhiye geldi. Lâkin Necdet büyük bir dirayet göstererek karısını yüzlemedi. Maksadı, gizlice peşine düşerek o adamın kim olduğunu anlamak ve sonra...

Günlerce pusuda bekledi, karısının her hareketini gizli gizli gözetledi. Lâkin hiçbir ip ucu elde edemedi. Sulhiye o kadar müsterih ve rahattı ki... Hattâ menuniyetini annesine son yazdığı mektuptan da anlamak kabildi. Şöyle diyordu Sulhiye:

«Evet anneciğim, istediğim oldu. Necdetle ayartmak istediği kadının arası bozulmuş. Bunu da tek bir mektupla temin ettim. Tabii, şimdi bana öyle düşkünlük gösteriyor ki... Ankaraya geldiğim gün, Davut isminde birine hayalî bir aşk mektubu yazdım ve gûya yanlışlık yapmışım gibi bunu Necdete yollayacağım zarfa koydum. İhtimâl biraz üzülmüştür ama, oh olsun anneciğim. Beni kaç ay az mı üzmüştü?»

— Hikâyeci —

KUNDURACI!..

O

GÖLGE!

İki ahbap borsa hanının önünde karşılaştılar:

— Bonjur İzak.

— Bonjur Salamon.

— Buyün Rebekaylan nikâhimiz uluyor...

— Oğurlu kademli ulsun...

— Ama senden bir ricam var.

— Soyle?.

— Nikâhta Rebekaya yuz lira vereceyimi soyledim. Bende elli lira var. Elli lira da senden borç istiyorum.

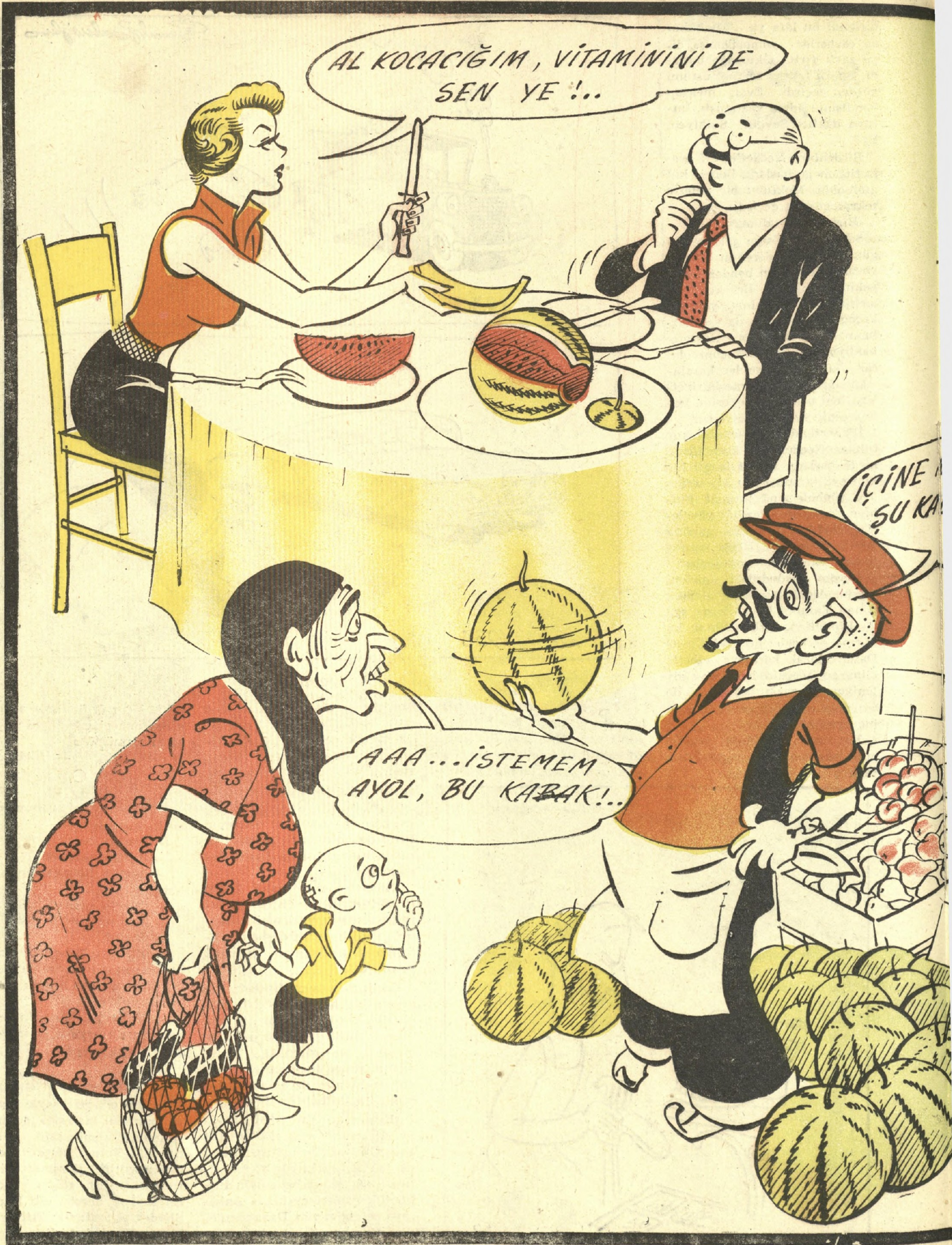
— Yozlerim çiksin ki yok... Sana para veremem. Ama, istersen bir akıl vereyim...

— Ver...

— Nikâh ulurken elli lirayi cebinden çikarir şoyle nikâh memurunun masasina doğru uzatirsin. Masanin üstü kristaldir. Elli liranin gölgesi camin üstüne vurur... O zaman, işi yurultuye yetirir, gölgeyi yosterek: İşte, dersin, elli lira bu. Elindekini uzatarak: Elli de bu.. Yuz... Haydi hayirlisi ulsun!

Salamon acı acı güldü:

— Eyi ama İzak, benda elli liranın sade gölgesi var!...

En çok vitamin karpuz kabuğund

310

da varmış — **Gazetelerden** —

Dünya Mizahından

Kızına bak anasını...

Yazan: Henri FALK

Galfo, her kadınla düşüp kalkmağa insanın hakkı vardır, kabiliyeti de vardır ama, benim başına gelen gibisini ne duydum, ne işittim, diyordu bize. Süt getiren kadının portresini tamamladıktan sonra Arcachon'a gitmiştim. Beyaz flânelden güzel bir takım kostüm giyerek daha ilk gittiğim gün, genç kızların dikkatini çektiğimi memnuniyetle gördüm. Bilhassa içlerinden biri aklımı aldı: Yol kenarındaki kanepelerden birine, iri kıyım bir kadının yanına oturmuş, gelip geçenlere bakıyordu. Bense artık ondan başkasına bakmıyordum. Ah, o anda kendimde nasıl bir gençlik kaynağı keşfettiğimi bir bilseniz birader... Sözde ilgisiz bir halle sıranın üstüne, onun yanına oturdum. Onun da bana tatlı tatlı baktığını anladım.

Derhal, benim sağ dirseğimle sol dirseği pek sıkı bir konuşmaya giriştiler. Annesi, tabii manevranın hiç mi hiç farkında değildi. «Anneniz mi?» dedim. Küçük hemen «Aman, anneme dikkat» diye fısıldadı. Ah o tatlı fısıltı... Annesi kırk sekiz yaşlarında kadardı. Göğsü hürmetlice, bıyıkları yeni terlemiş, iri siyah gözlü, pek kırmızı ve etli dudaklı, hulâsa öyle alelâde bir kadındı ki ondan böyle ince ve güzel bir kızın nasıl doğduğuna şaştım. Birdenbire kadın kalktı: «Suzanne, ben şimdi gelirim» dedi ve uzaklaştı. O birkaç adım atar atmaz benim dilim çözüldü: Suzanne:

— Bilmezsiniz, diye cevap verdi, bilmezsiniz, nasıl sıkıdayım. Önce annemin emniyetini kazanmalısınız. Sonra, herhalde benimle denize gelmek, yahut gezmek hakkını elde edersiniz...

— Sözleriniz güzelliğin dile gelmiş gerçekleri. Şu andan tezi yok, annenizi elde etmeğe çalışacağım.

İri kıyım kadın geri dönünce de dediğimi yaptım. Ustaca bir vesile bulup kendimi tanıttım. Artistleri pek sevdiğini söyliyerek bana adını verdi: Dul madam Boulicoque. İşi azıtarak, yemekte buluşmağa karar verdik. Dokuza doğru onları tekrar gördüm. Bu arada kendilerine çiçek ve şekerleme yollamıştım. Suzanne kulağıma fıslamıştı: «Annemin üzerinde çok iyi bir tesir bıraktınız. Daha hoşlanmasına gayret edin. Bu akşam gayret edin ki yarın beni sizinle gezmeğe bıraksın...»

Madam Boulicoque'un teşebbüslerime kayıtsız kalmadığını görüyordum. Saat onu çalarken:

— Suzanne, şekerim, dedi, artık yatma vaktin geldi. Mösyö Galfo herhalde bana biraz daha arkadaşlık eder...

Suzanne: «İyiye alâmet bunlar» diye mırıldandı. Söz dinleyerek çıktı, gitti. Otelin bahçesinde madam Boulicoque'la başbaşa kalmıştım.

— Ne sıcak, ne sıcak... diye içini çekti, plâja gidip serinlesek olmaz mı?

— Emredersiniz madam...

Kumların üzerinde daha rahat yürüyebilmek için de olanca kuvvetiyle kolumu sıkıyordu. Bana yıldızlardan mı bahsetmedi, şiirden mi, sevmek ihtiyaciyle dolup taşan boş kalbinden mi... Bense boyuna düşünüyordum: «Köprüyü geçinceye kadar...» Birdenbire bana dedi ki:

— Hadi gelin benim odama çıkalım da size bir bardak limonata ikram edeyim...

Vay anam vay. Toy bir çocuk değildim ya, bir bardak limonatanın ne demek olduğunu anlamıyacak kadar... Bir şart koştum:

— Madam, yarın denize kızınızla beraber gitmeme müsaade edeceksiniz ama...

— Elbette. Siz nazik bir insansınız, öyle değil mi?

— Kelimenin her mânasiyle, dedim, kurnaz kurnaz.

— Peki. Ama bu akşam sizi kendime alıkoymak istedim.

Daha başka ne diyebilirdim ki? Beni alakoydu kadın kendisine. Bu sevdalı yığına tahammül ederken «Cennete girmeden evvel Âraftan geçmek gerek» diyordum kendi kendime. Gece yarısına doru, ertesi günkü gezmeyi sağlamk kazığa bağlamış olarak oradan ayrıldım.

Ertesi sabah elimden geldiği kadar şıklaştım. Belli saatte Suzanne'ı bekliyordum. Sonra vakit epey gecikti, ama kız gelmedi. Istırapla odasının kapısını bu sırada dün gördüğüm bir arvuracak kadar ileri gittim. Cevap yoktu. Çıkmıştı. Ancak öğ-

YAZISIZ!..
(Fransız karikatürü)

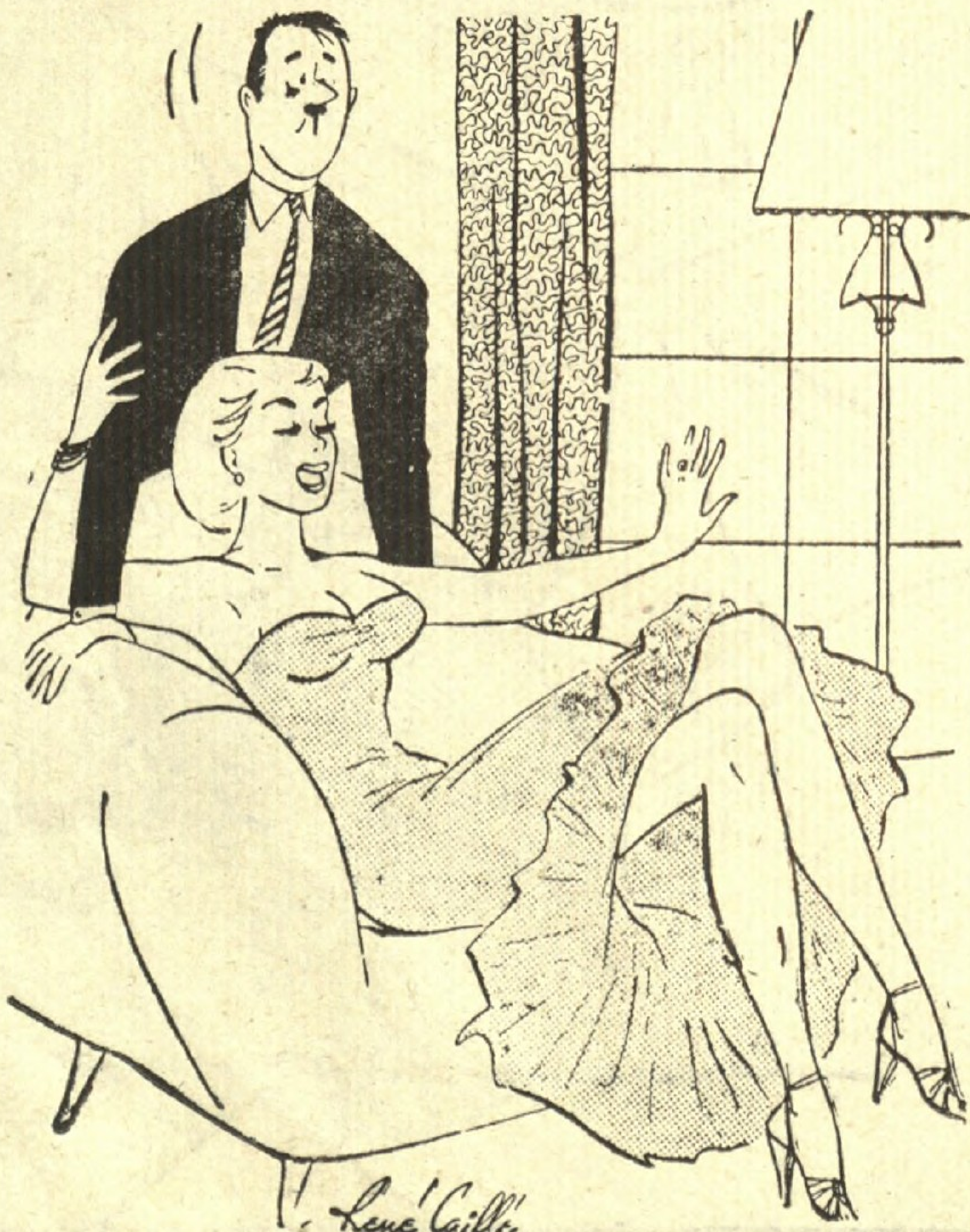
leden sonra, annesiyle rastladım: Bir delikanlı, sabırsız hareketler yaparak onlarla konuşuyordu. Hiddetle fıkır fıkır kaynadığımı hissediyordum. Tam kadaşa, Boulluche'e tesadüf ettim. Bir aydanberi Arcachon'da oturuyordu. Dalgamı tabiî ondan saklamıştım. Fakat şimdi inkisara uradığım için anlattım. Bir kahkaha koyuverdi:

— İşte sana da ders verecek, seni de kafese koyacak biri çıktı desene. Daha önceden görüşmüş olsaydık sana bu bayanlar hakkında esaslı bilgi verirdim. Küçük, büyüğün yemliğidir. Ona âşıklar temin eder. Kendini kızı gibi gösterir. Anneye muhtaç olsunlar diye... Netekim sen de adamakıllı muhtaç olmuşsun işte...

Yakası yırtılmadık küfürler savuruyordum.

— Şimdi konuştukları genci tanıyorsan bâri akıl öğret de enayi gibi tuzağa düşmesin...

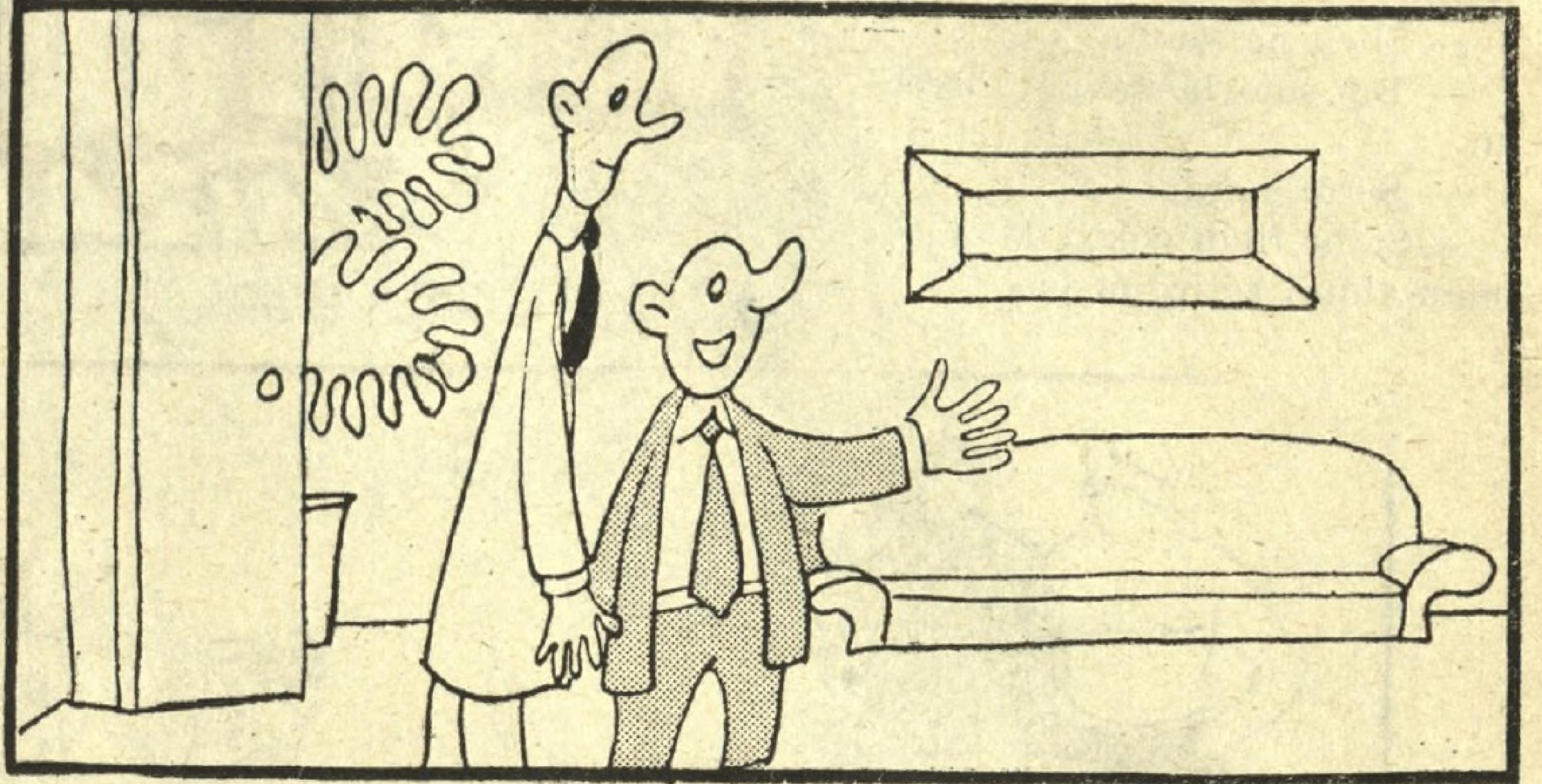
— Tanımıyorum, ama tanısam da kerataya haber vermem. Parayla değil ya, sırayla...

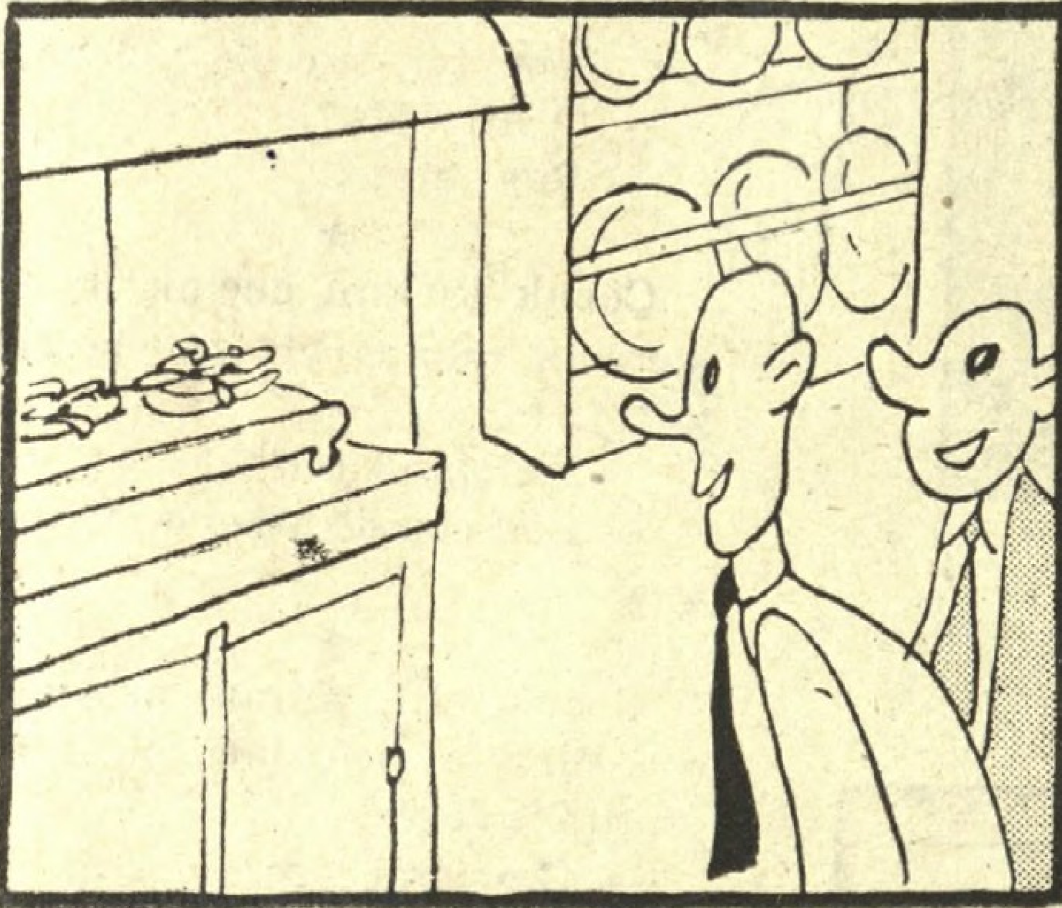
— Teşekkür ederim sevgilim, kocam bu güzel yüzüğü görünce kimbilir ne kadar sevinecektir!..

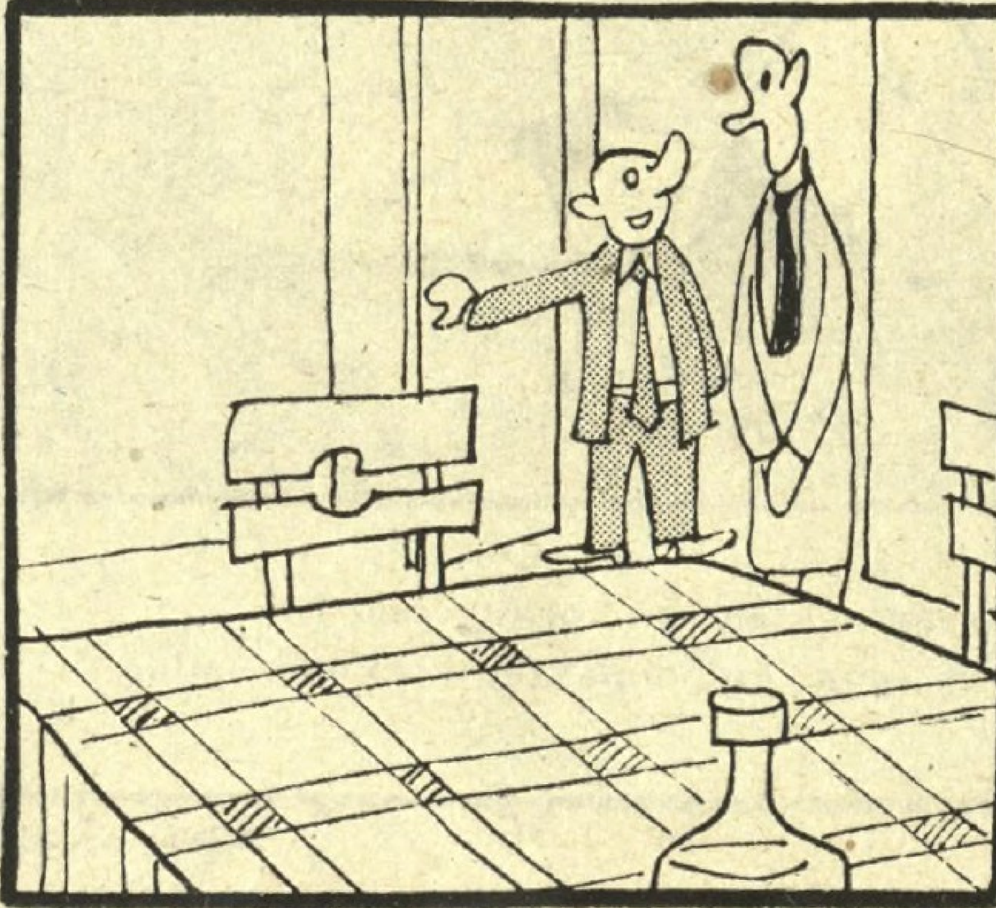
—Gel sana köşkümü gezdireyim...

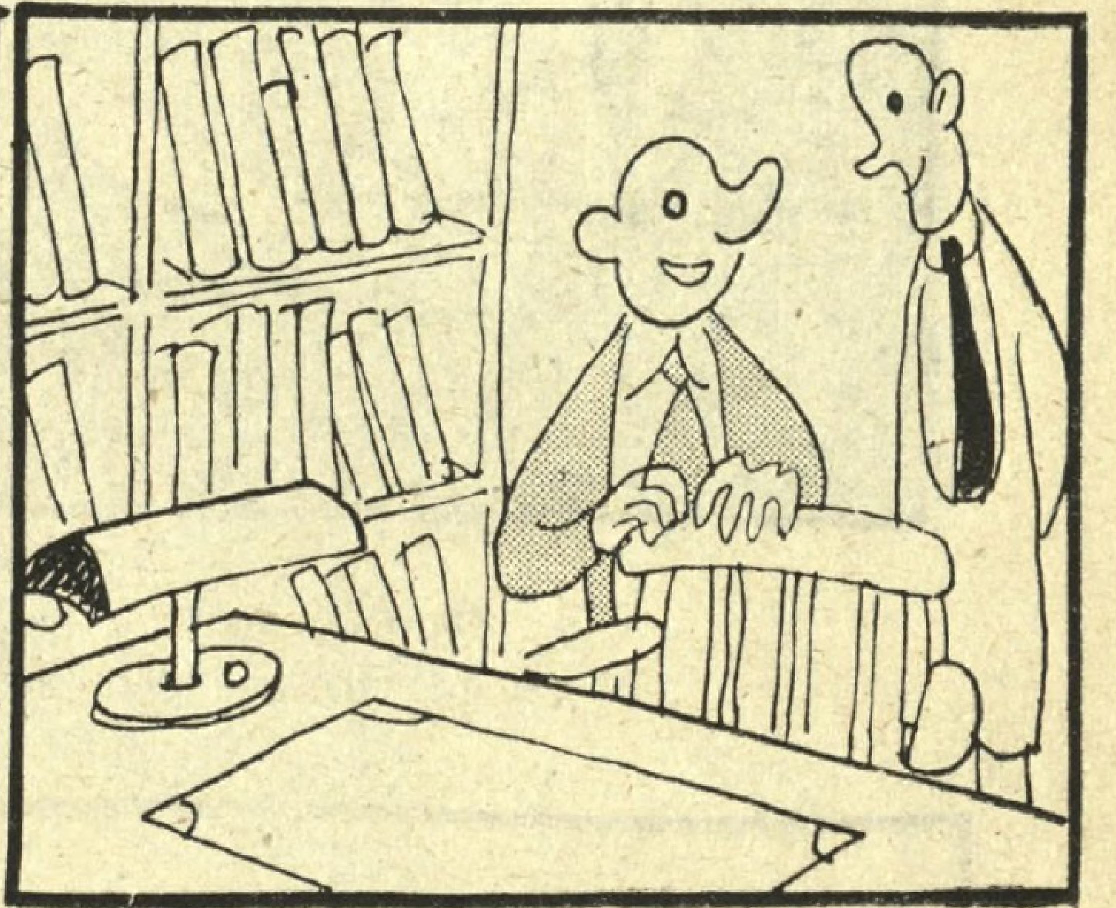
... İşte, bu salon...

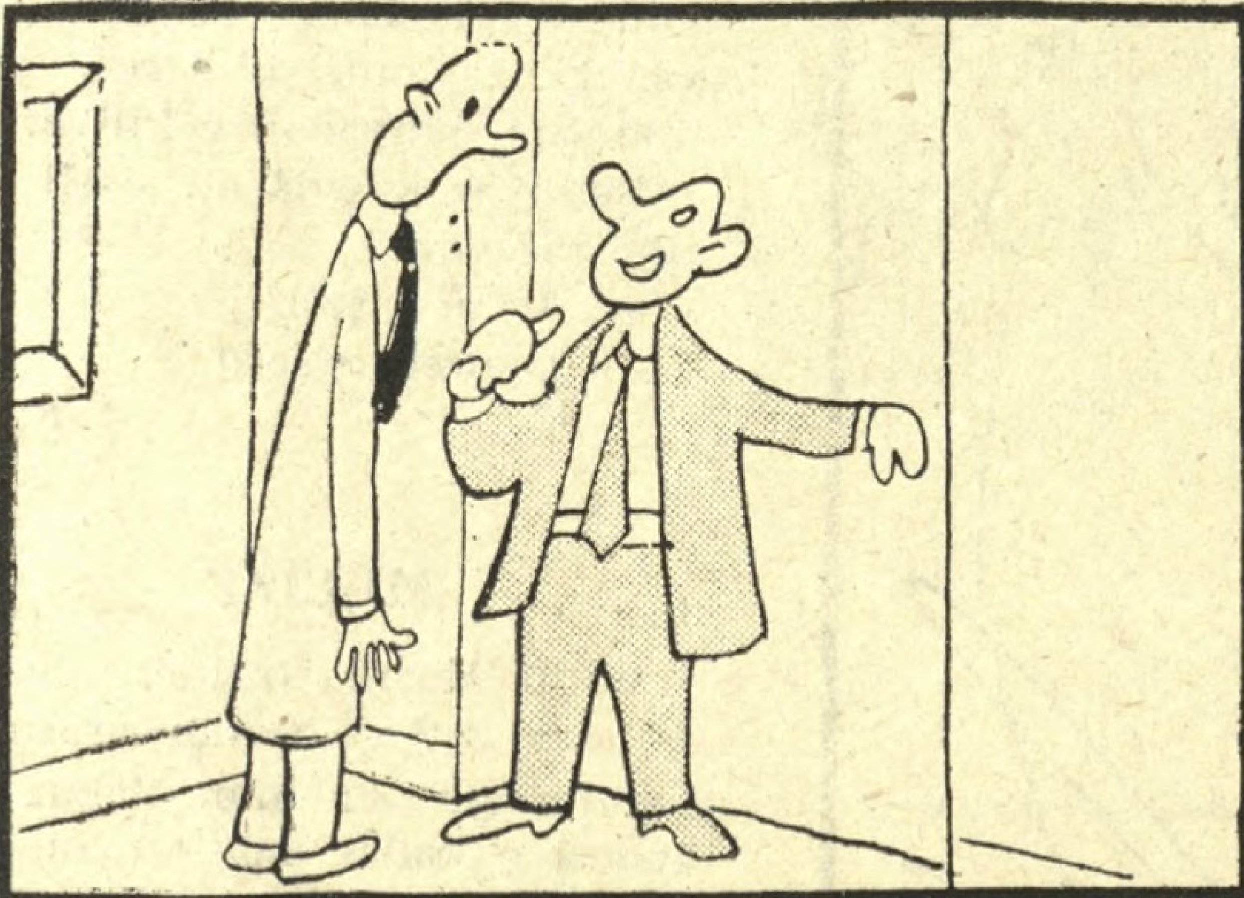
...bu mutbak...

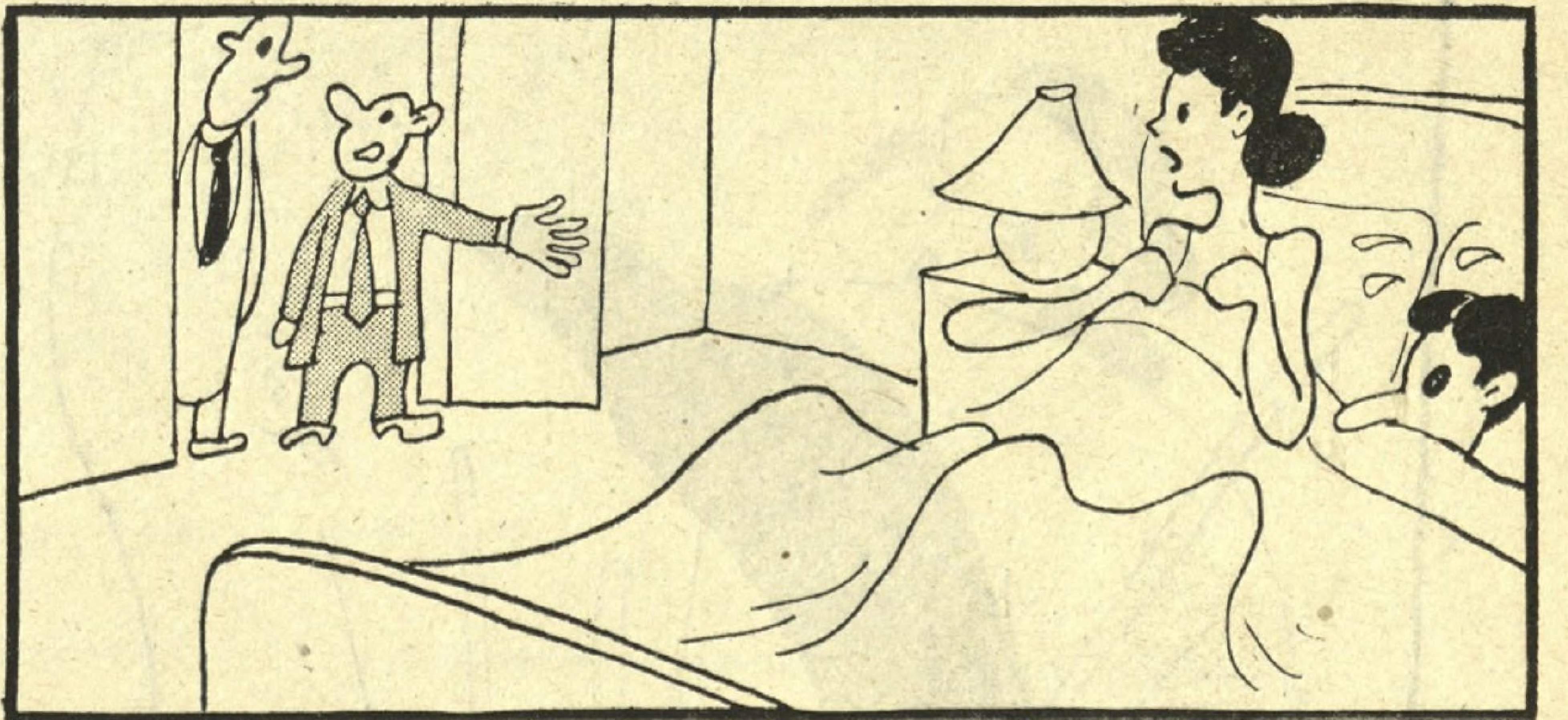
... bu yemek odası...

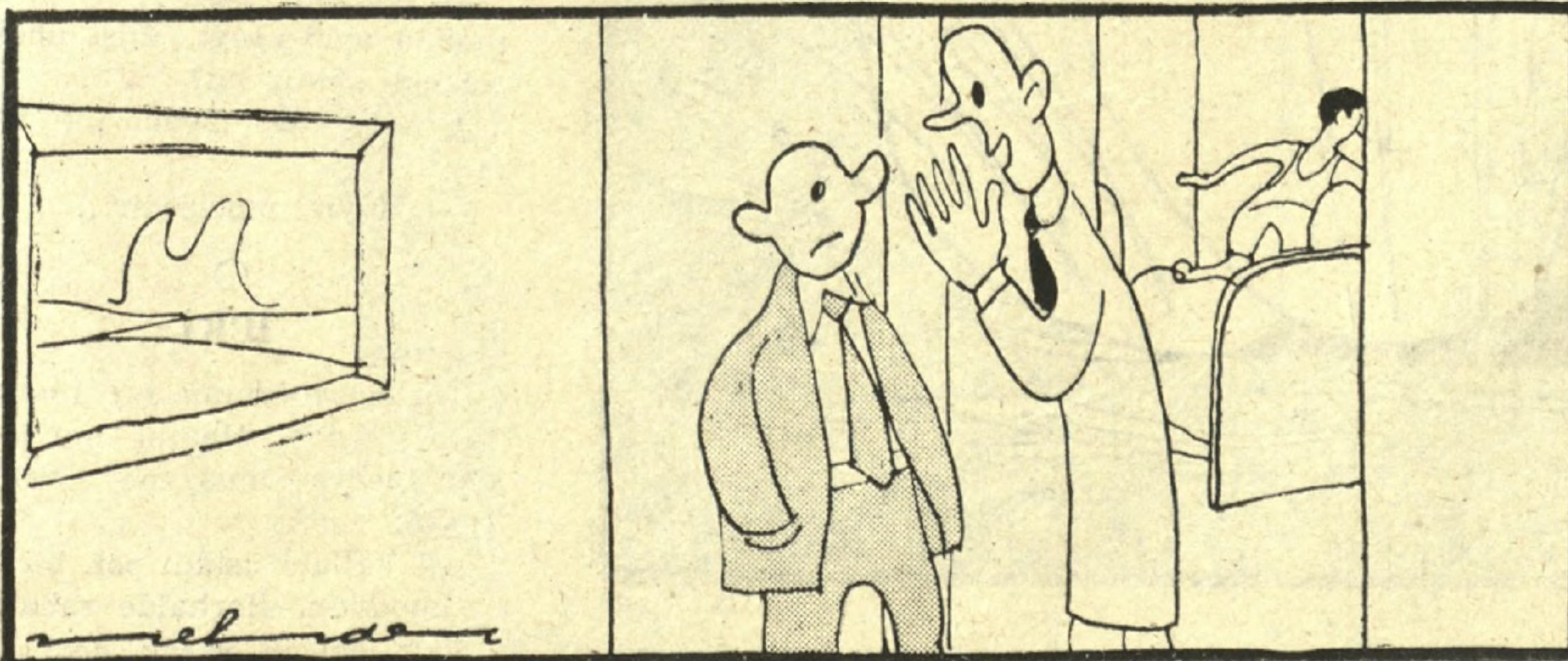
... bu yazı odam...

... burası yatak odamız...

... yataktaki karım.

—Peki, ya bu yanındaki ?...

—Galiba o da ben olacağım!..

313

Eski Türk MİZAHINDAN

MESELE...

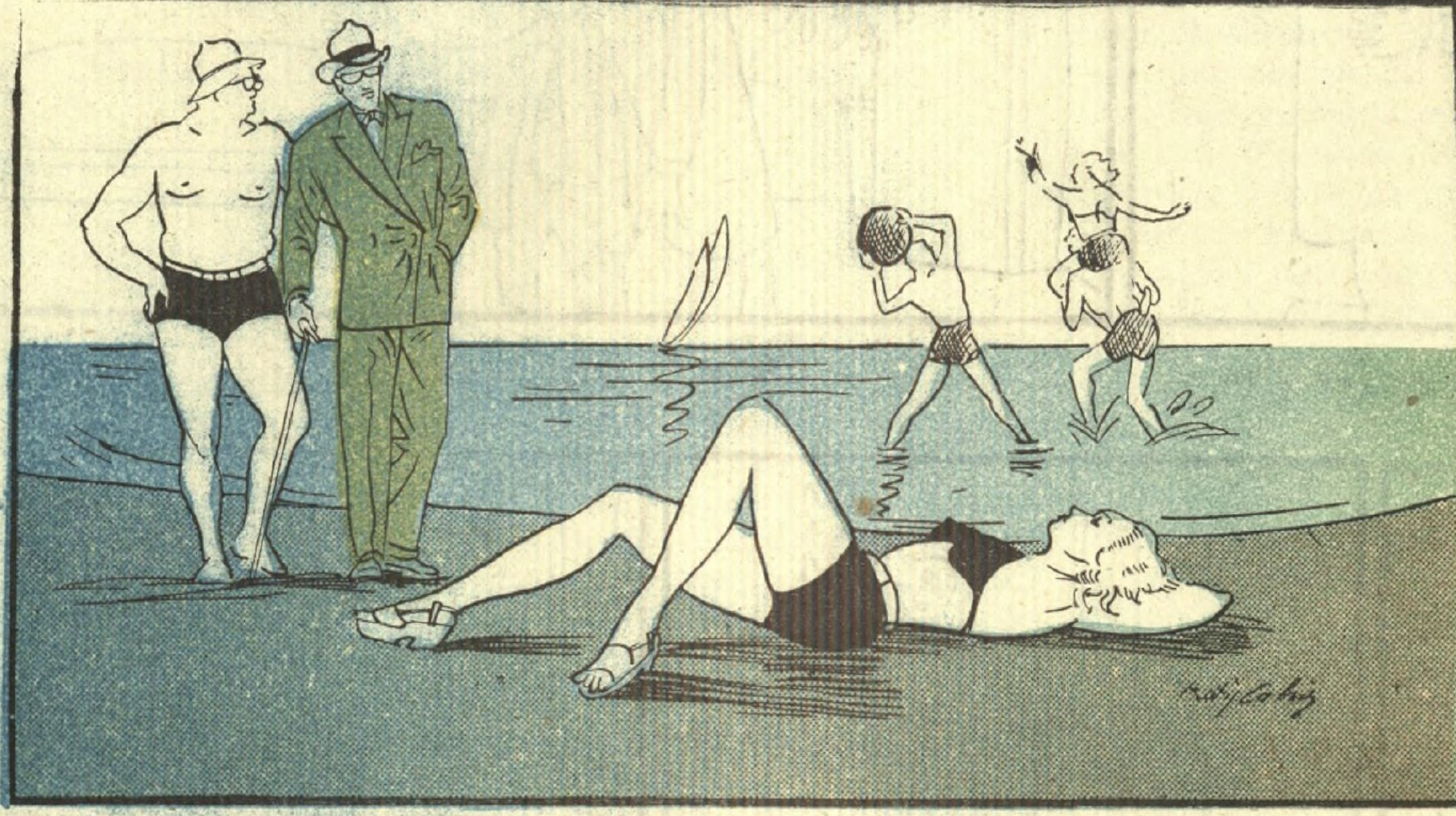
Karakola bir adam getirdiler. Komiser sordu:

— Suçu ne bunun?

— Bir şoförle kavga ediyordu.

— Şoför nerde?

— Şoför filân yoktu da ondan bunu aldım getirdim ya...

— Neye soyunmuyorsun, yanmaktan mı korkuyorsun?.
— Yanmıya dünden razıyım ama, kül olmaktan korkuyorum!..

Tombul Teyze — Kör olası, denizin derinliği göğüse geliyor diye beni kandırdın değil mi? Bak kuma oturdum...

Sıska dayı — Ne yapayım karıcığım, benim göğsümle senin göğsün arasında on metre fark olduğunu hesaplayıp öyle atlasaydın!..

İnsan ve Şişe

Çocuğun babasına rastgelirsiniz. Elde bir şişe:

— Nedir bu şişe?

— Süt şişesi!

★

Çocuk biraz büyür. Küçük bir şişeyle görürsünüz:

— Bu ne şişesi?

— Mürekkep şişesi!

★

Çocuk artık bir gençtir... Elinde gene bir şişe ile rastlarsınız:

— Bu şişe nedir?

— Kolonya şişesi!

★

Çocuk otuz, kırk yaşlarındadır. Gene bir şişe ile yoldadır:

— O ne şişesi?

— Rakı şişesi!

★

Çocuk kırkını geçmiştir. Bakarsınız elinde bir şişeyle gidiyor:

— Ne şişesi bu?

— İlâç şişesi! Maden suyu şişesi!

★

Çocuk elli, altmış arasındadır. Bir gün omuzları basık, karşınıza çıkar:

— Gene mi şişe?

— Evet... İdrar şişesi!

★

Çocuk, şimdi, ak saçlı başını sonsuz uykusuna varmak için yastığa dayamış, binlerce şişe tükettiği dünyadan çekiliyor.

Belki de kapıda eli şişeli birine rasgeliriz:

— Bu ne şişesi?

— Zemzem şişesi!

R. K.

○

MUCİZE

Salih Murat Uzdilek, ahpabı bol bir zattır. Bunlar arasında her türlüsü bulunur. Yalnız bir tanesi o kadar cahildir ki, üstad ona tahammül edemez. Geçen gün bu zat, Salih Murada sordu:

— Kuzum, seninle ayni zamanda ayni şeyi düşünmek... telepati midir bu?

Üstad düşünmeden kestirip attı:

— Hayır, mucizedir...

○

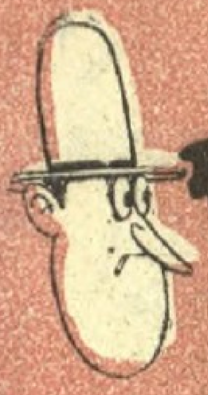
İÇKİ

Neyzen merhum. bir gün doktora gitmişti. Hekim onu inceden inceye muayene ettikten sonra:

— Vallahi üstad, pek bir şey bulamadım, Herhalde rahatsızlığınız içkiden olacak, dedi.

Neyzen pılıyı pırtıyı toplayıp çıktı:

— Eh öyleyse, ayık olduğum zaman gelirim...

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

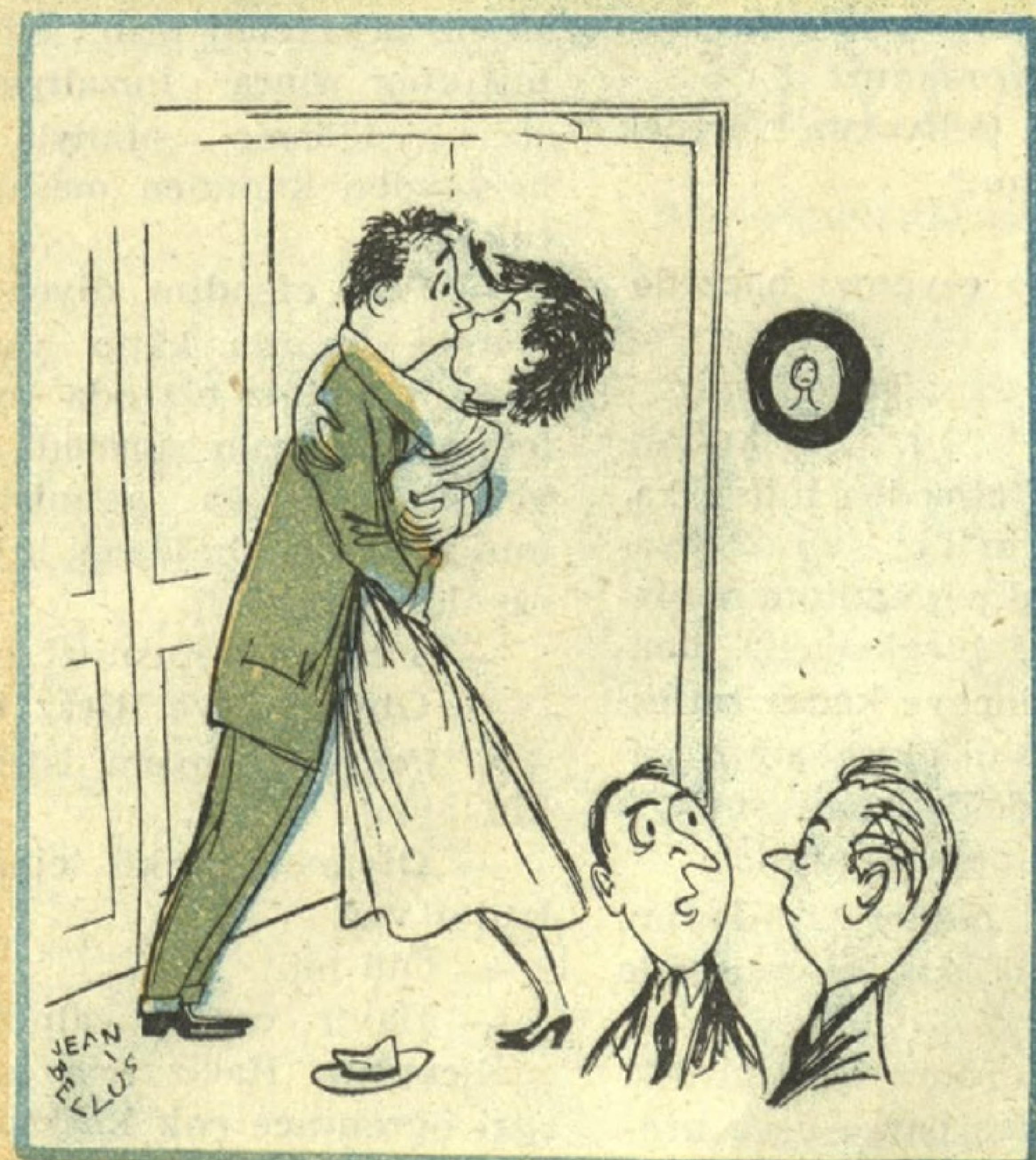
— Eyvahlar olsun, kocamın köneği!..

— Le Rire —

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

— Galiba karımın yakın bir akrabası olacak!

— Le Rire —

Yeddiemin

Uzun zamandan beri görüşmemişlerdi, sokakta karşılaştılar, sarıldılar, öpüştüler, hâl hatır sordular:

— Eee... daha daha nasılsın bakalım görmeyeli?...

— İyiceyim, ya sen nasılsın? Maaşallahın var, terfi mi ettin?

— Yok canım hâlâ icra memuruyum ama bir dertten kurtuldum, hürriyetimi kazandım...

— Ne derdi?

— Uzun hikâye, gel hem yürüyelim, hem anlatayım...

«Güzel bir kadınla evlenmiştim, hem genç, hem de güzel fakat huysuz mu huysuz, geçimsiz mi geçimsiz, aksiliği ile hayatımı zehir ediyordu. «Güzel yüzün güzel huyu olurmuş» diyenler haltetmiş, bir tek tatlı kelimesini duymadım, canımdan bile bezmiştim.

— Vah, vah!

— Bana «öyleyse niçin boşanmadın?» diyeceksin, boşanamazdım zirâ boşanma sebebi lâzım. Gayet namuslu idi, o kadar dikkat ettim, fırsat verdim beni hiç aldatmıyordu. «Ah bana bir kerecik taktırsa!» diyordum.

Bir gün, gayet iyi hatırlıyorum, iki üç ay evvel güzel bir gündü, seyyahatten gelen meşhur bir aktörün eşyasını, aleyhine alacak dâvası açan bir mücevherci namına haczetmek üzere, bir kâtiple adamın apartımanına gittik. Kapıyı çaldık, bir hayli zaman açılmadı, nihayet pijamalı genç bir adam kapı aralığından başını uzattı:

— Ne istiyorsunuz?

— İcradan geliyoruz, verecek paranız var mı?

— Hayır!

— Öyleyse eşyanızı haczedeceğiz!

— Başka bir gün gelseniz..

— İmkânsız, bizi zor kullanmayı mecbur etmeden lûtfen kapıyı açın, hem biz yalnız eşyaları tesbit edip yeddiemin olarak yine size bırakacağız, borcunuzu ödeyinceye kadar bu eşyalardan mes'ul olacaksınız, yani satamaz, değiştiremezsiniz, o kadar, hadi açın kapıyı!..

— Pekâlâ beyler, anladım, yalnız bana iki saniye müsaade edin......

Beş dakika sonra içeri girdik. Nadide bir kaç parça eşya arasında koca bir sandık gözüme çarptı.

— Baba, karnemi imza edersen anneme söylemem!..

— Bu ne büyük sandık böyle?

— Seyyahatten geliyorum biliyorsunuz. Eşyalarımı bunun içinde getirdim.

Kâtibe döndüm:

— Bütün eşyayı kaydedin, siz de beyefendi tesbit edilmesi bittikten sonra imzalıyacaksınız. Yeddiemin sıfatiyle yazılı herşeyden kanunen mes'ul olacaksınız.

— Peki efendim, diyerek bir koltuğa oturdu, kâtip yazmağa başladı, yalnız bir oda olduğu için işimiz uzun sürmedi, nihayet sıra sandığa gelmişti, bunun içinde her halde en kıymetli eşyaları saklı idi.

— Şunu açar mısınız? dedim.

— Olmaz! diye itiraz etti.

— Polis çağırmamı istemezseniz, açın!

— Olamaz, çünkü içinde bir kadın var!

— Ölü mü?

— Hayır, canlı, yalnız çok mahçuptur. Haciz için geldiğinizi öğrenince çok korktu, başka kapı da olmadığı için kaçamadı, buraya saklandı.

Vazife icabı yutmamak lâzımdı:

— Biz terbiyeli insanlarız, bu sandığın içini görmemiz lâzım, hanımefendi rahatsız olmasın gözlerimizi kapayıp bakarız dedim.

Mecburen sandığı açtı.

Evvelâ bir şapka gördük. Sonra bir kadın elbisesi, ben artık bakamadım.

— Yazınız kâtip efendi! dedim.

Kâtip sandığın içine uzandı:

— ... bir el çantası, bir çift ayakkabı, nylon bir .. Ooo... nasılsınız hanımefendi?

— Ne o ahbaplık mı ediyorsun kâtip efendi? diye çıkışmak istedim.

— Karınız efendim.

— Ne? Sandıktaki karım mı? Sevinçten çıldıracaktım, aldatıldığımı şahit huzurunda tesbit etmiştim.

— Yaz! kâtip efendi, dedim. Sandıktaki eşya: Bir kadın, icra memuru F... nin karısı, çıplak olarak.

Sonra, mahcup ve telâşlı bir şeyler mırıldanmak isteyen ev sahibine döndüm:

— Beyefendi, tekrar ediyorum, bütün bu yazılı eşyadan siz mes'ulsünüz, size teslim edilmiştir, unutmayın...

Ve geniş bir nefes alarak dışarı çıktım... İşte o gün bu gündür hürriyetin zevkini tatmaktayım...

Şeytan

O

FAKİR KIZ, ZENGİN DUL!

İki arkadaş yolda konuşuyorlardı:

— Azizim! Fakir, fakat terbiye ve tahsili yolunda bir kızla sevişiyorum. Sonra bir de zengin bir dul ile evlenmek ihtimalim var. Acaba hangisini tercih edeyim?

— Mademki fakir kızı seviyorsunuz, onunla evleniniz.

— Cidden âlicenabâne bir hüküm verdiniz, fakir kızla evleneceğim.

— O halde açıkta kalan zengin dulu lûtfen bana takdim eder misiniz?

KEMİKSİZ AYŞE

EBEDÎ ROMAN: 10

Öptü ama, Faik de tokat yemiş gibi, fırçayı ve paleti elinden atarak:

— Artık bukadarı fazla! diye bağırdı, kalktı, oda kapısına doğru yürüdü.

Ayşe arkasından koştu:

— Faik! dur! Gidersen bir daha hiç yüzüme bakma!

Ben de kalktım, sözden çok daha tesirli bir bakışla Faikin yüzüne bakarak:

— Ne oluyorsun yahu! dedim, kendine gel!

Faik düşündü, hepimizin yüzüne, bilhassa çok mahzun duran Nazmi beye baktı, gevşedi, ona doğru ağır ağır yürüdü:

— Affedersin, dedi.

Nazmi bey alçak sesle:

— Estağfurullah! diye mırıldandı.

— Senden bir ricam var, dedi Faik.

— Emret.

— Estağfurullah. Sen de Ayşeyi öp.

— Baş üstüne.

Ayşe yanağını uzattı ve Nazmi bey onun alnına babaca hafif bir öpücük kondurdu.

Necdet bağırdı:

— Yaşa Faik!

Bu sefer daha keyifle çalışmağa devam ettik. Resimler bitti. Hepsi Nazmi beye tıpatıp benziyordu. Adam şaşakadı:

—Yahu!.. Tıpkı ben!. Ne yaman ressamlarmışsınız siz! Bayıldım, bayıldım! Sağ olun, var olun! Ben dayanamam. Şimdi size birer çek yazacağım, biner lira vereceğim bu resimlere.

O zaman ben coştum:

— Nazmi bey, dedim, on para almayız. Hediyemiz olacak bu resimler size.

Arkadaşlar da: «Tabi. tabiî..» dediler ve Ayşe de bu teklifimi alkışladı.

Fakat Nazmi bey ayağa kalktı, derin bir nefes alarak:

— Yoo!.. dedi, enailiği bırakın. Ben milyoner bir herifim. Unkapanında iki fabrikam, Lâlelide iki apartımanım, Kanlıcada yalım, Nişantaşında arsalarım var. Sizin neniz var?

Ben ceşap verdim:

— Bizim de bak, şu kırık koltuğumuz var, tahta masamız var, eski divanımız var, fırçalarımız var, boyalarımız var, Ayşemiz var. Senin var mı Ayşen?

Nazmi bey içini çekti:

— Vallâhi doğru, dedi, yalnız o milyon değer. Allah sizi birbirinize bağışlasın. Peki, hediyelerinizi kabul ediyorum. Fakat siz de benim bir hediyemi kabul edeceksiniz.

Faik:

— Edemeyiz, dedi.

— Size değil, dördünüze değil, başka birine bir hediye vereceğim. Fakat siz bu hediyeyi ona vereceksiniz.

— Kim o?

— Söylemem. Evvelâ kabul edin.

Bakıştık. Anlar gibi oluyorduk.

— Peki, dedik.

Nazmi bey cebinden hemen küçük bir defter çıkardı, bir şey yazdı ve Ayşeye bir kâğıt uzattı:

— Al, dedi, bu senin çocuğun için benim hediyem. Üç bin lira. Yarın bankadan alırsın.

— IV —

O tarihten sonra hayatımızda yepyeni bir devir başladı. O müthiş parasızlık günleri bir müddet daha devam etmişti. Kaç defa aç kaldığımız halde Nazmi beyin Nonoşa (doğacak çocuğumuzun aramızdaki adı buydu) hediye ettiği küçük servetin on parasına bile elimizi sürmedik. Sonraları işler biraz açıldı, karnımız doymağa başladı ve nihayet müsabaka günü gelip çattı.

Bir pazartesi akşamı bankadan jürinin kararını öğrenecektik. O gün heyecanımız son dereceye varmıştı. Hiç bir iş yapacak halde değildik. Üçümüz kötümserdik. Yalnız Ayşe ısrar ediyordu:

— Biz kazanacağız, göreceksiniz. Bana malûm olur.

Akşam saat beşe doğru bankaya gittik. İşte hayatımızın yeni devri o gün, o saat başladı. Ayşenin içine doğan his doğru imiş. Müsabakayı kazandık. Yüzde yirmi beş avans aldık ve ertesi günden itibaren çalışmağa başladık.

İşi bir buçuk ayda tamamladık. Paranın tamamını aldık ve dördümüz arasında paylaştık.

Hemen Taksimde bir apartıman tuttuk, dayadık, döşedik ve en büyük odasını bir atölye haline soktuk. Bir kere şansımızın kapısı açıldı ya, birbiri arkasından büyük işler de alıyorduk.

Ayşenin kurtuluşuna bir ay kadar kalmıştı. Fakat ondan evvel para hepimizi değiştirdi. Necdet geceleri geç geliyor, ve nerede olduğunu bize söylemiyordu. Budalaca bir mirasyedi hayatı geçirdiğini ve eline geçen parayı bar kadınlariyle yemeğe başladığını tahmin ediyordum. Ben bir kalay işine girmiştim. Uzak akrabamdan bir tüccarla beraber bu maceraya atıldım. Günümün bir çok saatlerini Galatanın karanlık bir yazıhanesinde geçiriyordum. Faik Ayşenin yanından ayrılmıyor, kazandığı paraları lüzumsuz hiç bir yere harcamıyordu. Hiç şüphesiz, aramızda Ayşeyi en çok seven oydu. Necdetin kıza karşı fakirlik devrimizdeki bağlılığından eser kalmamıştı. Ben Ayşe için sadece kuvvetli bir arkadaşlık hissi duyuyordum.

Bu hava içinde, doğum günü yaklaştıkça, Ayşenin de Faikin de ciddiyeti artmıştı. Onların, aralarında, esaslı bir şeye karar vermek üzere olduklarını seziyor ve kıskanmıyordum. Necdetin dünya umurunda değildi.

Bir akşam sofrada oturuyorduk. Necdet nasılsa erken geldi. Sarhoştu. Islık çalarak sofraya oturdu.

Sanki hepimizden yaşça çok büyükmüş gibi, bir aile reisi tavrı takınan Faik, şöyle bir nutka başladı:

— Çocuklar! dedi, para ikinizin de ahlâkını değiştirdi. Nusret, sen başından büyük maceralara giriştin. Ya zengin olacak, yahut eskisinden beter meteliksiz kalacaksın. Aklın fikrin kalay işinde. Elini fırçaya, palete sürmüyorsun. Fakat ne de olsa kazanman ihtimali var. Şimdiden bir şey söylenemez. Fakat Necdet sapıttı. Geceleri nerede geçirdiğini bizden gizliyor. Tabiî, münasebetsiz karılarla para yiyor.

Necdet öfkesini gizliyen bir kahkaha ile bağırdı:

— Affetmişsin sen. Münasebetsiz olduğunu ne biliyorsun?

— Belli bir şey. Herhalde sen onu sokakta buldun.

Necdet kızardı ve sordu:

— O kim?

— Karı.

Artık bir itiraf ihtiyacını duyan Necdet, sevgilisini de müdafaa etmek istediği için:

— Ağzını topla, dedi, karı değil, melek gibi bir kız.

Ben sordum:

— Melek gibi ha? Kim bu yahu?

Necdet cevap verdi:

— Ne zannettiniz ya... Melek gibi... Hiç bir şey bilmeden herkesin günahına niçin giriyorsunuz?

Faik bir sorgu hâkimi otoritesile:

— Bizden ne saklıyorsun? dedi.

— Saklamıyorum. Sırası gelmedi de anlatmadım.

— Anlat bakalım.

Necdet düşündü. Başını sallıyarak:

— Anlatamam, dedi, onu tanımadığınız için yine ezbere hüküm ler verirsiniz.

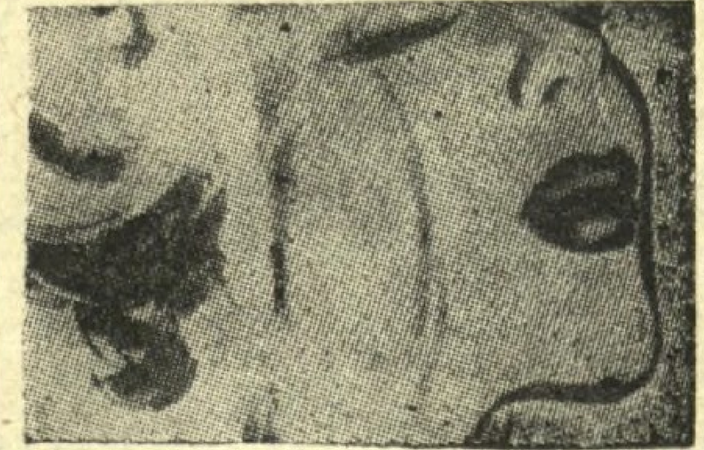
Ayşe sofradan kalkmak ister gibi bir hareket yaparak:

— Ben gideyim istersen! dedi..

(Devamı var)

KONUŞAN GÖZLER...
YAKMAZ
LEYLÂ
Rimeli sayesinde...

Alevli dudaklar...
sabit
DEA
Rujları ile temin edilir...

317

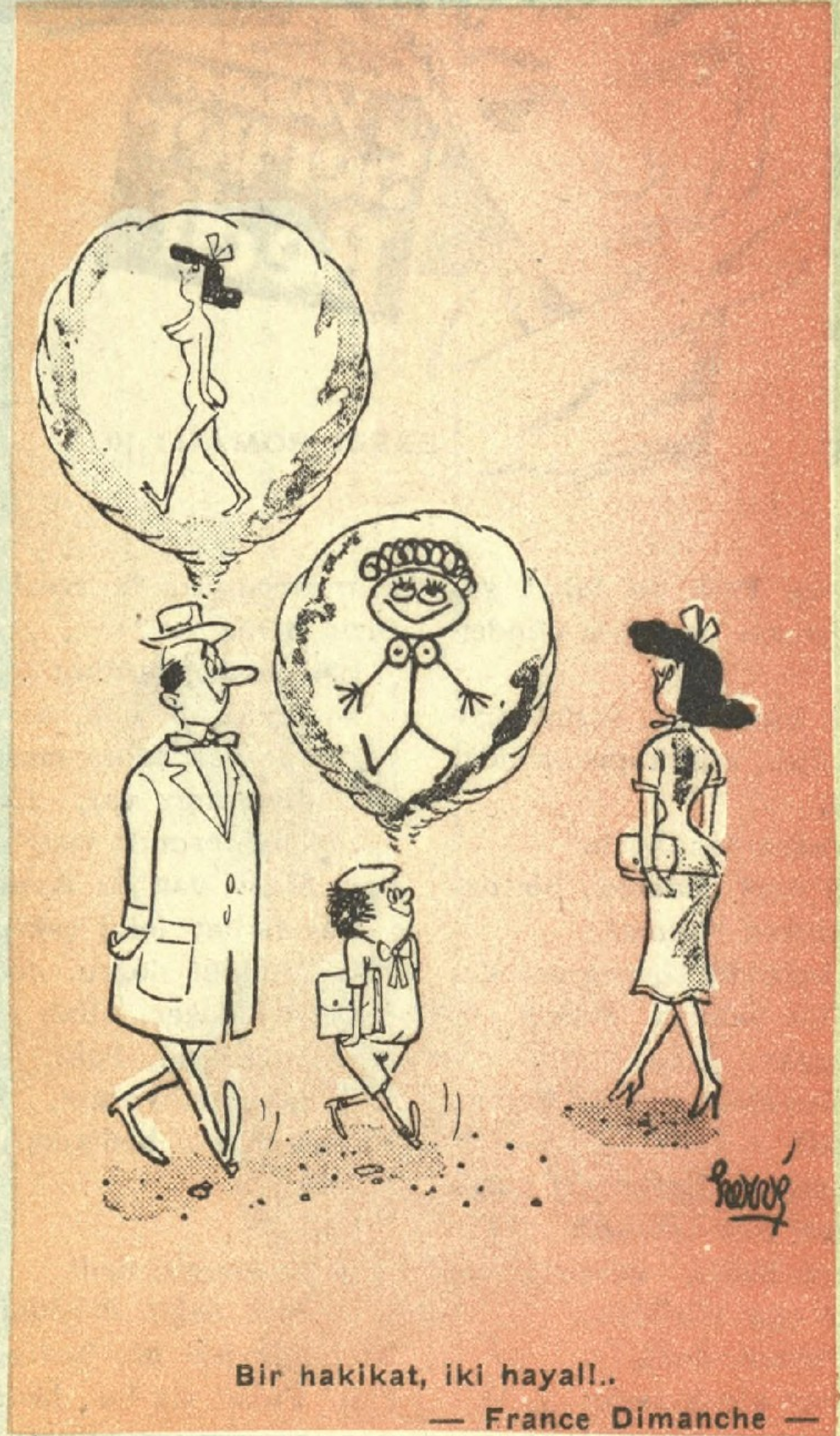
Dünya Karikatürleri

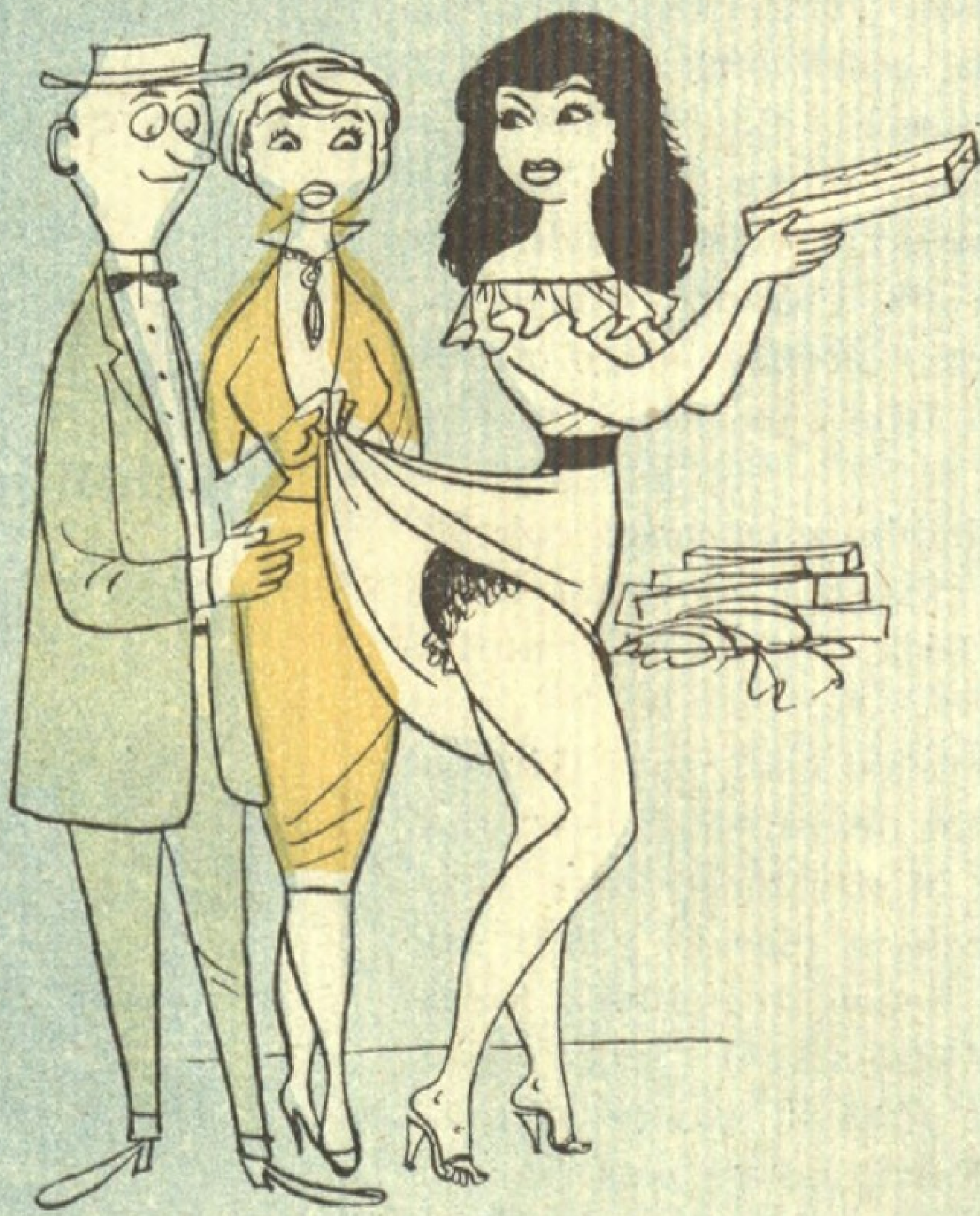
— Annen sana bir kardeş yapacak. Kız mı istersin, oğlan mı?
— Tahtadan at isterim!..

— İl Travaso —

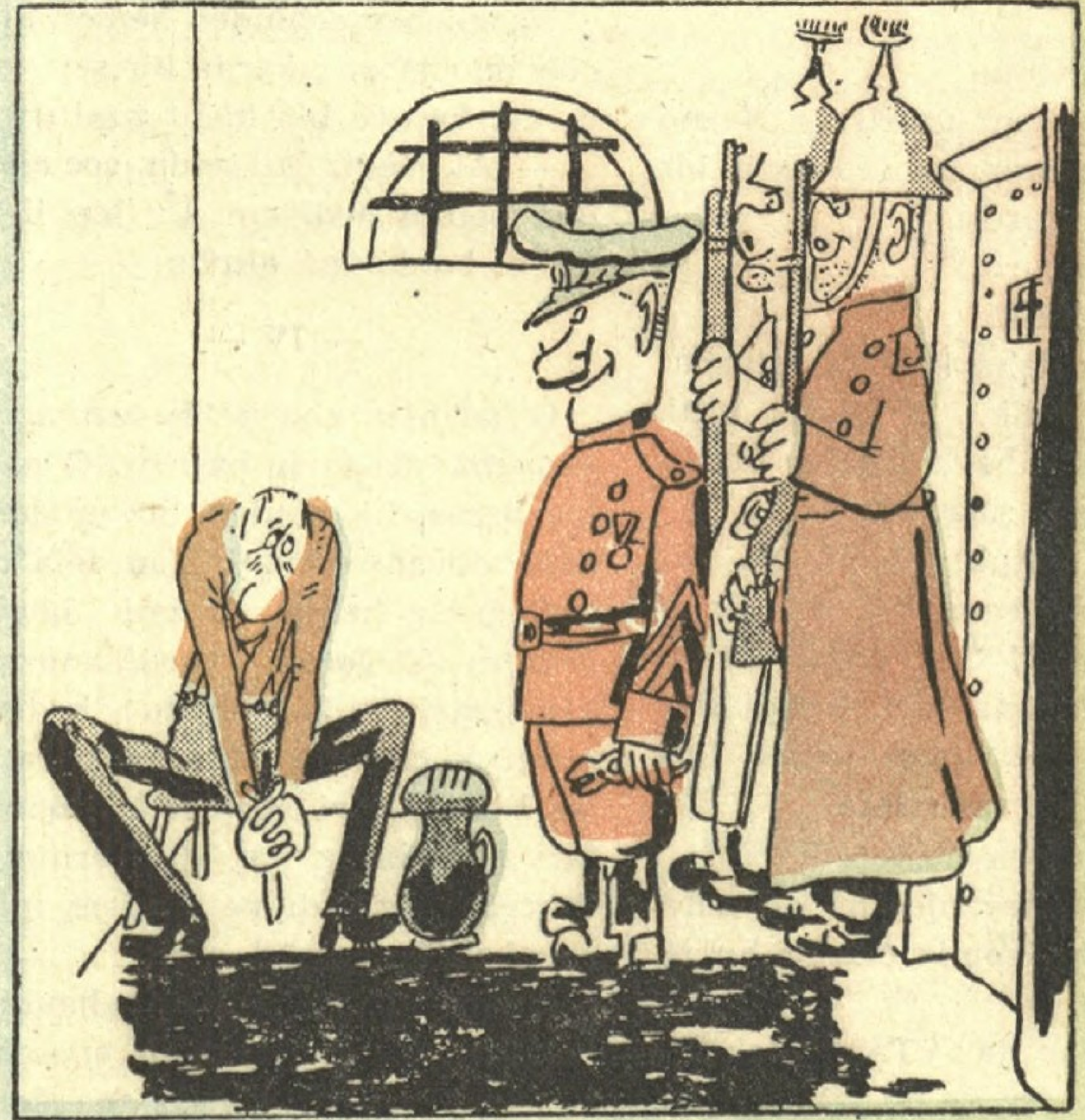
Bir hakikat, iki hayal!..

— France Dimanche —

— Bayan, karım için şöyle bir külotunuz var mı?..

— Le Rire —

— Şansın varmış: Şimdi kurşuna dizileceksin, sabaha karşı uyandırılmaktan kurtuldun!..

— La Codornis —

RAKİPSIZ YAĞLI, YAĞSIZ

NECİPBEY

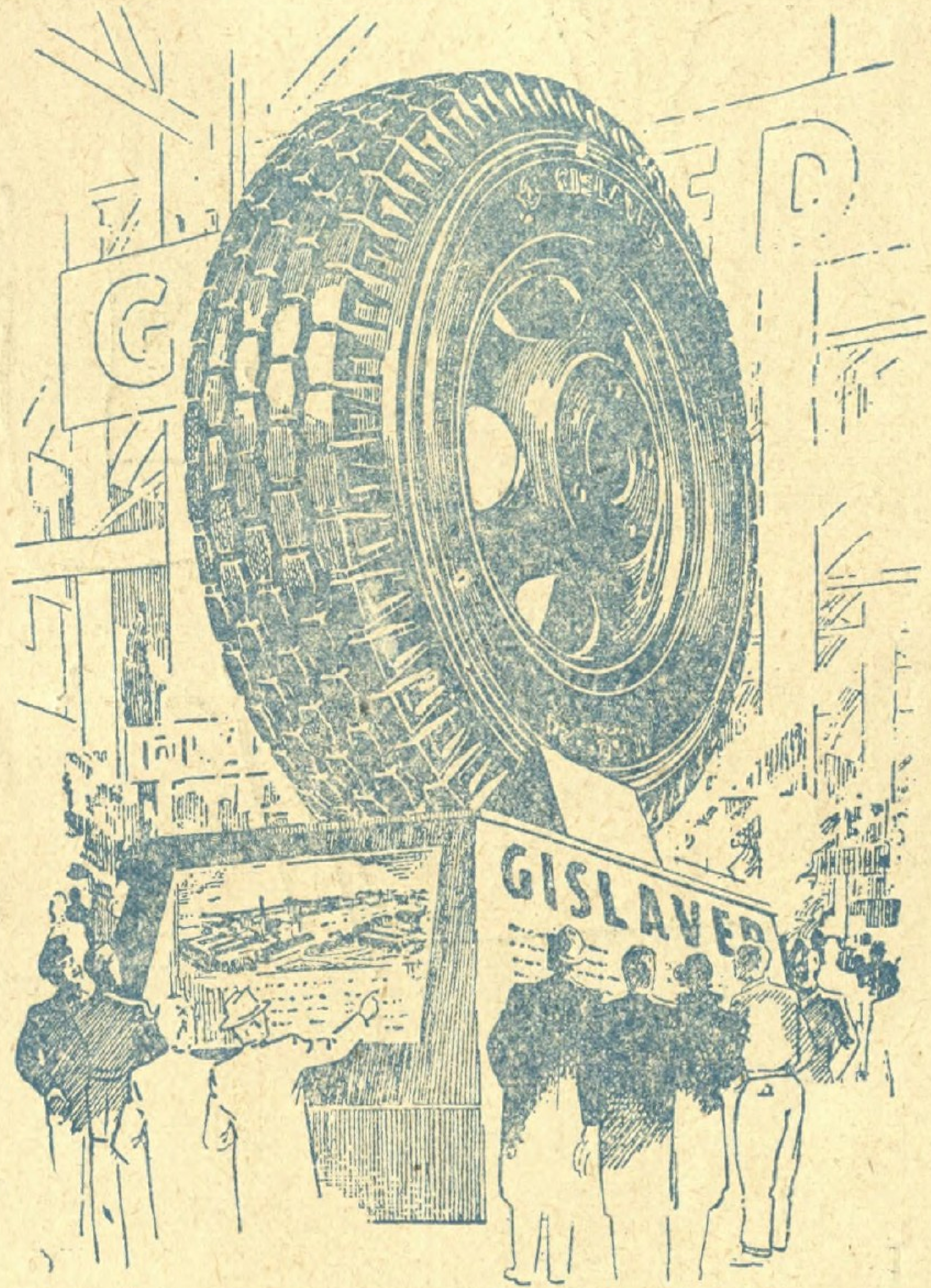
BİRYANTİNLERİ

SIHHAT VE GÜZELLİK YARATIR

İSVEÇ

GISLAVED

KULLANANLARDAN

LÛTFEN SORUNUZ

Umum Satış Yeri:

GISLAVED Lâstik Deposu

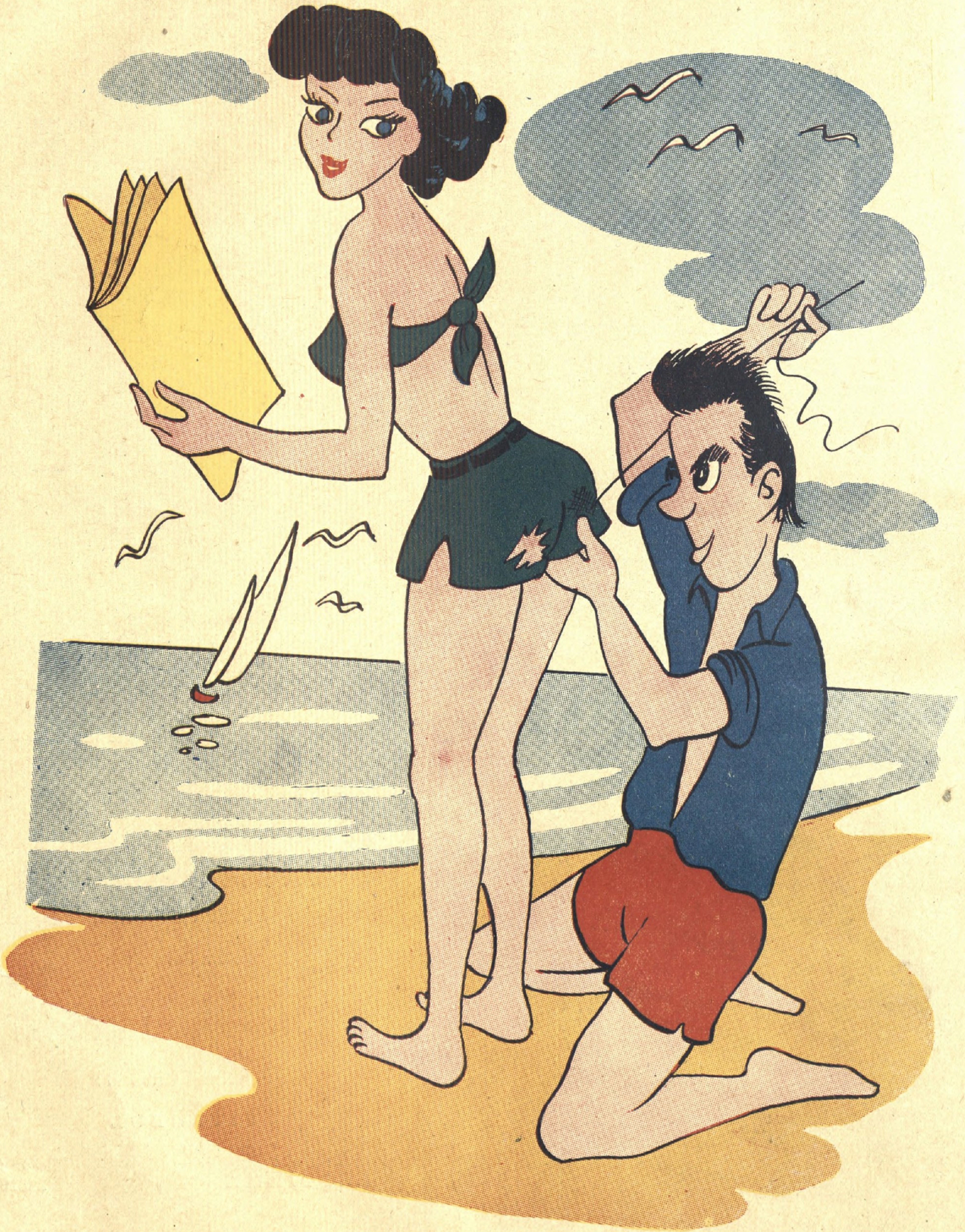
Aşirefendi Cad. No. 2

İSTANBUL

Telgraf : LÂSTİKMA

Telefon : 21810

Akbaba

Bahtiyar Terzi !

PLAJ ALBÜMÜ
AKBABA'nın PARASIZ İLÂVESİ
Müvezzilerden isteyiniz

20 Temmuz 1953

320